Океан „без меж"
25.05.2016 mrpl.city

Легендарная группа дала в нашем городе великолепный концерт, который объединил многих горожан, несмотря на возраст, пол и социальный статус.

Некоторые поклонники „Океана", чтобы оказаться во время выступления в аккурат возле сцены, с шести утра занимали очередь у рамок с металлоискателем, прихватив с собой бутерброды. Впрочем, такая предусмотрительность не помешала бы и остальным зрителям, ведь процедура пропуска в фан-зону стадиона и к откры той площадке у экрана длилась около четырех часов!
Безусловно, столь долгое ожидание утоми ло как поклонников группы, так и самих музыкантов. Однако даже самые недовольные должны согласиться: усиленные меры безопасности были не напрасны и принесли свои плоды - ни одного право нарушения, хотя на концерте присутст вовало около сорока тысяч человек.

Мариуполь - это Украина!

На обеих концертных площадках - у стадиона и внутри - было много национальной символики: флагов и маленьких флажков, вышиванок, украинских веночков.

Участники сентябрьского флеш-моба пришли в футболках с надписью „Мариуполь чекає на Океан". Как поделился во время пресс-конференции Святослав Вакарчук, с первого дня после получения видеоприглашения из Мариуполя группа знала, что обязательно приедет в наш город:

„Мы приняли решение, что именно в Мариуполе будет наш первый концерт. Это символично. Мариуполь - один из важнейших городов Украины, и мы бы хотели этим концертом в очередной раз напомнить, что здесь (как и во всем Донбассе) в непростых условиях живут сотни тысяч наших соотечественников. И они требуют внимания. Не только во время жестких военных действий, которые были в последние два года. Но прежде

всего, – внимания человеческого, которое нас объединяет!"

„Коли настане день..."

В этот вечер сам „Океан" объединил всех нас. В числе побывавших на концерте – подруги Наталья и Лена (одна – врач-гинеколог, другая – заведующая аптекой), которые оказались фанатками „Океана" со стажем. Впервые побывав на их концерте в 2002 году, они с тех пор ни разу выступление группы не пропускали. Случилось это только один раз, когда концерт отменили в Донецке.

⚓ А у Дмитрия, работающего торговым агентом, это первый увиденный собственными глазами концерт „Океана". И он с трудом скрывал своё нетерпение, наблюдая за, казалось, неиссякаемым потоком, вливающимся на арену стадиона. Ведь было известно: пока не зайдет последний зритель, Вакарчук концерт не начнет.

⚓ Майор погранвойск Леонид, кивая на своих подопечных, объяснил: „На концерт

попали лучшие! „Океан Эльзы" — знаковая группа в нашей стране. Они мегакрутые!" Такого же мнения и студенты Мариупольского гуманитарного университета Виктория и Максим, с ходу перечислившие десяток названий самых любимых песен группы.

⚓ Концерт „Океана" начался хитом „Стріляй", продолжился уже знакомыми песнями и двумя дебютными из нового альбома „Без меж", а закончился проникновенным и лиричным „Обійми".

⚓ Обернувшись во флаг Мариуполя, Святослав пел вместе с залом: „Коли настане день, закінчиться війна..." люди раскачивались в такт мелодии, прожектора освещали их лица, и думалось, что эта песня для нас, живущих здесь, и всех в зоне АТО воспринимается почти как молитва: „І от моя душа складає зброю вниз, невже таки вона так хоче теплих сліз? Обійми мене, обійми..."

Мариупольский сквер
14.10.2018 mrpl.city Сергей Буров

Прежде чем приступить к рассказу о нашем Сквере, стоит обратиться к книге „Мариуполь и его окрестности", изданной в 1892 году иждивением Давида Александровича Хараджаева. Там в разделе „Православные храмы" написано следующее: „Губернатор Азовской губернии Чертков, желая украсить новооткрывающийся город Павловск, заложил в нем по собственному плану церковь во имя Марии Магдалины в честь супруги Павла Петровича Марии Федоровны". Чтобы не отягощать дальнейший текст цитатами, нужно отметить, что крещение в православии будущей императрицы состоялось в день святой равноапостольной Марии Магдалины.

Уже были возведены стены будущего храма, как ситуация резко изменилась, весьма немногочисленное население города Павловска было выселено, а на его место пришли греки-переселенцы из Крыма. Было это летом 1780 года. Грекам предложили за „свой кошт" достроить церковь. Не углубляясь в причины, почему церковь оставалась

недостроенной, можно отметить, что жившие в округе украинцы прапорщик Павел Горленский, Петр Пилипенко, Петр Велегура, Иван Головко, Емельян Дейнека и другие просили передать ее им. Обосновывалось это тем, что около двух тысяч украинцев, живущих на косах Азовского моря и вблизи города „часто лишены христианских треб". Просьба была удовлетворена и за очень короткий срок украинская громада достроила церковь. 4 июня 1791 года в ней открылось богослужение и священнодействие.

⚓ Еще одна цитата из упомянутой выше книги: „Марии-Магдалиновская церковь как по мысли губернатора Черткова, так и потому, что она была построена в честь и во имя Высочайшей особы, именем которой назван город, должна была и заняла первенствующее положение". Но к 1891 году церковь настолько обветшала, что 1 сентября того же года была запечатана и служение в ней закрыто. Находилась она на том месте, где теперь Греческая улица пересекает проспект Мира. А причем

Здесь Сквер?

⚓ Зеленый островок в центре нашего города в разные времена именовался то Александровской площадью, то площадью Свободы, то Центральным, то Театральным сквером. На планах Мариуполя 1888, 1892 годов хорошо видно, что пространство, где он сейчас находится, специально было оставлено незастроенным среди кварталов жилых домов. Ради чего? По читаем строки из книги „Мариуполь и его окрестности": „Ветхость Марии-Магдалининской церкви и недостаточность ее помещений сознаны давно, и уже на плане г. Мариуполя 1811 г. указано место для постройки новой на Александровской площади. В 1862 г. заложена новая церковь, большая, трехпрестольная, во имя св. Марии Магдалины, св. Иоанна Крестителя и Покрова Пресвятой Богородицы. Тогда же выведен фундамент, но дело на этом и остановилось".

Александровский сквер и Церковь св. Марии-Магдалины

Церковь строили долго и с перерывами почти тридуать пять лет. Освятили ее только в 1897 году. Зато сооружение получилось величественное. Купола Марии-Магдалининской церкви в ясную погоду были хорошо видны с моря, поэтому рыбаки использовали храм, как маяк. Церковь на самой высокой точке города, колокольня Харлампиевского собора и нехитрое приспособление позволяли рыбакам определять расстояние до берега. Так что храм окармливал людей не только духовной пищей, но и оказался полезным и в делах мирских. Талантливый мариупольский художник Валерий Остапенко написал картину-историческую реконструкуию и Марии-Магдалининской церкви, и людей одетых по моде 1913 года, и буйной растительности. И хотя это полотно яркое, пронизанное светом, веет от него почему-то печалью, печалью о загубленных душах, о низвергнутых храмах.

В. Остапенко Александровский сквер

В 1896 году под руководством Георгия Григорьевича Псалти, который обучался садоводству во Франции, был разбит обширный сквер с тщательно подобранными породами деревьев и кустарников. Заведующая отделом природы краеведческого музея Ольга Александровна Шакула в свое время рассказывала, что, по ее данным, систематическая посадка деревьев и кустарников на Александровской площади началась в 1897 году, когда городская дума приняла постановление об обязательном озеленении улиц и площадей Мариуполя. Именно тогда на территории будущего сквера появились первые саженцы акации, клена, граба, ясеня, сирени. Конечно, большинство из них не дожило до наших дней, но могучий вяз в южном секторе сквера, по мнению О. А. Шакулы, принадлежал к той, еще первой посадке. К слову скажем, в сквере произрастали несколько видов акаций и кленов, крымские сосны и голубые ели, казацкий можжевельник и гледичия колючая, спирея и вечнозеленый

самшит, березы и липы, шелковица, сирень китайская и обыкновенная, дуб и множество других видов растений.

Однако вернемся к истории. В начале XX века, вскоре после сооружения гражданским инженером Виктором Александровичем Нильсеном водопровода в Мариуполе, в центре сквера был устроен фонтан. Он представлял собой чашу со скульптурной группой из двух мальчиков, прикрывавшей трубу, из которой вверх била струя воды. Под чашей располагались бронзовые фигуры четырех девушек, олицетворявших времена года. По воспоминаниям известного художника, почетного гражданина города Леля Николаевича Кузьминкова бронзовые скульптуры и сама чаша фонтана исчезли на второй день оккупации города гитлеровцами, начавшейся 8 октября 1941 года. Судя по всему, захватчики поспешили вывезти городскую достопримечательность в Германию...

Фонтан в сквере. Фото из фондов МКМ

В сквере над братской могилой был установлен безымянный памятник, хотя имена погребенных здесь бойцов-апатовцев, погибших в 1919 году в боях под Решетилово, продармейцев, тела которых предали земле в 1921 году, известны. По воле обстоятельств, с этой могилы началось постепенное превращение места отдыха горожан в кладбище. В 1996 году ныне покойный Петр Дионисович Топалов, известный в городе врач-хирург, опубликовал в газете „Азовсталец" заметку, в которой рассказано, как немцы, только что захватившие Мариуполь, с почестями хоронили в сквере красноармейца, погибшего в бою при защите города. Это была, конечно, показная демонстрация уважения к героизму врага.

Вскоре среди стволов кленов и акаций, кустов роз и сирени начали рыть одну за другой могилы. Теперь оккупанты хоронили своих солдат и офицеров, умерших от ран и болезней в военных госпиталях, устроенных в мариупольских больницах и школах. Через короткое время в северном секторе

сквера образовалось кладбище со стройны
ми, по шнурку расположенными рядами
сначала деревянных, а позже вместо них
установленных чугунных крестов с литыми
табличками с именами погребенных.
После изгнания оккупантов из Мариуполя
в сентябре 1943 года кресты были
извлечены и отправлены на переплавку,
а могильные холмики сровняли с землей.
Отливали чугунные кресты, – а они пред
ставляли собой увеличенную копию
немецкой военной награды „Железный
Крест", – в одном из литейных цехов завода
имени Ильича. Интересно, что в 50-х
годах прошлого века в архиве проектно-
конструкторского отдела этого предприятия
хранились чертежи для изготовления
этих крестов.

В конце сентября того же сорок третьего
года в сквере вновь состоялись похороны. На
этот раз с соблюдением всех воинских
почестей земле предавали тело Героя
Советского Союза Владимира Григорьевича
Семенишина, погибшего в бою 29 сентября.
Майор В.Г. Семенишин был штурманом
298-го истребительного авиационного полка

219-й бомбардировочной дивизии. В марте 1944 года его прах был перенесен в Городской сад. Там, в братской могиле над обрывом, он нашел вечное упокоение вместе с Героем Советского Союза Н.Е. Лавицким.

После окончания войны на остатках фундамента Марии-Магдалининской церкви был построен круглый павильон, как бы объединяющий несколько ларьков. Обойдя по кругу ларьки павильона, можно было купить папиросы, пирожное или мороженое, кому что по вкусу, выпить газированной воды с сиропом или без него, кружку пива и, если не изменяет память, что-нибудь и погорячее. Особенно многолюдно было у павильона в дни праздничных демонстраций – 1 мая и 7 ноября. Мариупольцы, пройдя в колоннах мимо трибуны – ее устанавливали на том месте, где недавно возвели модернистскую пристройку к зданию банка на главном проспекте города, – устремлялись к скверу, чтобы на лавочках отдохнуть от долгого стояния и хождения, утолить

жажду и заморить червячка пирожком, булочкой или пирожным у павильона, о котором рассказано выше...

В 1948 году жители Мариуполя неожиданно для себя узнали, что умерший недавно в Москве партийный и государственный деятель Андрей Александрович Жданов – их земляк и в его честь город отныне будет носить его имя. Не так уж много утекло воды в Кальмиусе после того, как у восточного входа в сквер водрузили бетонную фигуру вождя – земляка во весь рост и призывно поднятой рукой. Со временем, несмотря на ежегодное покрытие поверхности фигуры то „под бронзу", то масляной краской белого или кремового цвета, монумент стал кое-где разрушаться. И в 60-х годах его место занял более скромный гранитный бюст А.А. Жданова. В 1989 году под давлением общественности он был демонтирован.

Мариуполь. Вход в сквер. 1964 год.

Почти одновременно с появлением памятника Жданову вход в сквер с противоположной стороны был украшен

аркой. Снимок с ее изображением, сделанный мариупольскими фотохудожниками Федором Науменко и Львом Сосной, был растиражирован на почтовых открытках. В середине 50-х годов часть сквера за аркой была огорожена дощатым забором. Снесли круглый павильон и начали рыть огромный котлован. Когда он был готов, установили несколько башенных кранов. Принялись строить здание. То был театр. К весне 1960 года оно было готово. Последним "штрихом" стало разрушение арки. А осенью того же года театр, стены которого были облицованы белоснежным крымским песчаником, был полностью готов. 2 ноября состоялось его торжественное открытие.

Через несколько лет после окончания Отечественной войны был построен фонтан с чашей из железобетона. Он запечатлен на почтовых открытках. Но со временем он начал постепенно разрушаться. В 1970 году мариупольским художникам

Виктору Пономареву, Олегу Ковалеву и Евгению Скорлупину поручили создать новое оформление фонтана. Оформление получилось оригинальным и выразительным. Не будем рассуждать почему, но районными властями было принято решение переделать оформление фонтана.

Оформление фонтана в сквере. 1970 год.
Авторы: В. Пономарев, О. Ковалев, Е. Скорлупин.

В последние годы старинный сквер подвергся коренной реконструкции. Пешеходные дорожки и площадки, не занятые растительностью, украсились узорчатым покрытием из плиток, а в центре его устроили новый фонтан, струи которого в вечернее время подсвечивались меняющими свой цвет фонарями. Сквер с давних пор был местом, где малыши делали свои первые шаги, где влюбленные назначали свидания, куда приходили горожане в первые дни после выхода на заслуженный отдых.

⚓ И вот совсем недавно сквер снова реконструировали. Рассказывать каким он стал, нет необходимости. Каждый может пройтись в зеленый островок в центре Мариуполя.

Новые коммуникационные пространства в Мариуполе, Helen Popova with Dmytro Chychera, 23.12.2016

Меня радуют слова „вільний простір", их хочется повторять! В них надежда на новое. Если вы еще не знаете, скажу вам, такое место сейчас появилось и в Мариуполе. Это „Халабуда".

⚓ Название - из детства, а вся деятельность - из настоящего. Это не дом, не кафе, не работа. Это то, чего не было раньше. Абсолютно новое!

⚓ Конечно, в последнее время в Украине появились новые, так называемые - коммуникационные пространства. Иногда их называют антикафе. Бум открытия таких заведений прокатился по нашей стране совсем недавно. В них реализуется новый подход к общественным заведениям и делается попытка создания особой атмосферы творчества и комфортных условий для развития и отдыха. В нашем городе тоже есть несколько подобных мест - „Пропаганда", „Изба-читальня",

„ТЮ", „Shelter" и другие.

⚓ Но можно сказать, что именно „Халабуда" полнее всего реализует идею **создания свободного пространства**. Это социальный проект, у которого есть свои партнеры, целевая аудитория и грантовая поддержка. За короткое время она прошла путь от антикафе, свободного пространства и приближается к **hub (хабу)**.

⚓ Она выросла из фотоклуба „Витамин" и волонтерского центра „Східна Брама". Создатель и организатор того и другого – **Дмитрий Чичера**. Здесь можно найти многое из того, что нужно для развития и отдыха. Перечислю самое главное: неформальное образование – курсы по ПК, цифровой фотографии, дизайну интерьера; английский клуб; творчество, живопись, психология. Коворкинг – совместная работа нескольких человек в одном пространстве, например за компьютером. Совместные просмотры и обсуждения фильмов, творческие встречи, тренинги, семинары, лекции на разные темы, чтения для детей и многое другое.

⚓ „Халабуда" открыта для нового опыта и это движет ее вперед. Она растет, расширяет свою деятельность, наполняется новыми людьми и идеями, и хорошеет. Менее года назад они начинали с 3-4 мероприятий в неделю, сейчас – 10 и более. Любопытно, что активные люди сами приходят сюда со своими идеями. Замечательно, что в Мариуполе появилось место, где можно реализовать собственную идею!

⚓ В ней тепло, интересно и самое главное – свободно. Как удалось создать такую атмосферу? Может быть, необычная конфигурация пространства? Кресла-трансформеры? Или команда? Или вдохновляющий руководитель? Чай-кофе? Но я берусь утверждать, что революционные преобразования, начавшиеся в нашей стране, сделали возможным появление таких креативных мест и людей. Может быть, важно то, что люди наполняют пространство тем, что им интересно, а потом это становится интересно и другим. Сейчас здесь

начинается важная работа по изучению запросов громады Мариуполя. Это делается в виде анкет и различных опросов. Здесь создана творческая атмосфера и все условия для развития и обучения.

⚓ Самое главное — „Хламбуда" была создана, чтобы найти средства для помощи волонтерам и фронту. Не все это знают и понимают!!! И сейчас работа продолжается - мешки с картошкой, вещи переселенцам, медикаменты, средства для машин и техники... Все живет, все движется. Идет работа, не видная постороннему глазу и не афишируемая. В этом особенность и ценность нового „вільного простіра" в Мариуполе.

⚓ Этот первый опыт создания нового коммуникационного пространства в нашем городе открывает новые горизонты и возможности.

Попова Елена, гражданский журналист.

Стартовал конкурс исследовательских работ для студентов и школьников „Мариуполь - это Украина"
0629.com.ua 21.09.2015

В Мариуполе стартует конкурс творческих и исследовательских работ среди студентов и школьников. Победители получат не только призы, но и возможность посетить эксклюзивные экскурсии по Мариуполю.

⚓ Конкурс „Мариуполь - это Украина" проводит инициативная группа „Вместе" в рамках грантового конкурса „Город своими руками", учрежденного компанией Метинвест.

⚓ Прием творческих и исследовательских работ стартует 13 сентября. В нем смогут принимать участие как школьники, начиная с 5 класса, так и студенты. Завершится прием работ 1 октября.

⚓ Победители (90 финалистов) получат сертификат, сувениры и возможность участия в исторических экскурсиях. По

итогам конкурса будет выпущен „Альманах", посвященный городу, в который войдут лучшие эссе, исследовательские работы, рисунки, стихотворения, фото с экскурсий, посвященные Мариуполю.

⚓ К участию будут допускаться рисунки (портреты известных мариупольских деятелей, рисунки с архитектурными зданиями города, улицами и т.д.), кроссворды, песни, рассказы, посвященные родному краю и Украине, а также творческие эссе по темам: „Україна починається з власного міста", „Моя малая родина", „Мариуполь - это Украина", „Край родной, навек любимый, где найдешь еще такой!", „Прошлое и настоящее Мариуполя", „Красота нашего края", „Им гордится наша улица" (выдающаяся историческая личность Мариуполя). Участник может подготовить эссе вместе с рисунком, стихотворением, или отдельно. Яркий, творческий и оригинальный подход к конкурсу будет обязательно поощрен.

Исследовательские работы предлагается подготовить по следующим темам: „Основание Мариуполя", „Мариуполь в годы гражданской войны", „Вторая мировая война глазами жителей города"; „История одной улицы" (исследование, посвященное одной из наиболее знаковых улиц города); „История одного дома" (исследование, в котором освещается история важного памятника архитектуры, здания Мариуполя, имеющего свою историю); „Жизнь и творчество известных людей города" – биографическое исследование, посвященное одному из выдающихся деятелей науки и [redacted] культуры, общественному деятелю прошлого, или современности, прославившего родной край своим именем.

Победители смогут посетить эксклюзивные экскурсии по городу: „Археологическое сафари", „Знаковые места Мариуполя", „Мариуполь индустриальный" (визит на промышленные предприятия города).

Подробности о проекте и условиях участия читайте здесь:
mariupol-vmeste.com.ua

В Мариуполе весенний велосезон откроют велопарадом
Яна Іванова mrpl.city 18.04.2018

Мариупольских велолюбителей приглашают посвятить выходной своему хобби и преодолеть 6,6 км по центральным улицам города. Спортсмены и приверженцы здорового образа жизни откроют весенний велосезон, передает MRPL.CITY.

Желающие соберутся в ближайшее воскресение у драмтеатра, чтобы вместе отправиться к спортивному центру „Аляска". Согласно программе „Воскресно-весеннего велосезона", взрослые и дети стартуют от драмтеатра в 11:00 и велопарадом проедут по пр. Мира, ул. Куприна, бул. Шевченко, ул. Грушевского и ул. Гранитной. Кроме того, заявлена детская велогонка, запуск воздушных змеев, туристическое велемногоборье и другое.

" „Воскресно-весенний велосезон" - это мероприятие, в котором могут принять участие абсолютно все, от мала до велика. Все, у кого есть велосипед независимо от его модели, названия, стоимости, размера, а также опыта вождения, политической принадлежности и вероисповеданий," - сообщают в велоассоциации „ВАМ".

⚓ Организаторы отмечают, что велосипед является популярным средством передвижения среди мариупольцев. Так, во всеукраинском велодне участвовали около 1140 мариупольцев. Также в прошлом году состоялся велотур „Дружбы" Мариуполя и Бердянска протяженностью в 200 км и множество других спортивных событий этого направления.

⚓ Участники „Воскресно-весеннего велосезона" соберутся 22 апреля на Театральной площади в 10:30, чтобы преодолеть 6,6 км.

Известные мариупольцы публично читают детям книги, mariupol.tv, 19.03.2016

Сегодня в помещении библиотеки имени Гайдара в рамках проекта „Мариуполь читает детям" состоялись публичные чтения для детей.

⚓ Идея проекта заключается в том, что публичные люди, в том числе спортсмены, писатели, библиотекари, журналисты, а также представители различных ветвей власти, читают вслух детям в учебных заведениях, библиотеках, парках, где уютно и безопасно.

⚓ Как рассказывает одна из организаторов мероприятия Анастасия Пономарева, проект создан специально для детей, чтобы привить им любовь к книгам.

„Раньше в библиотеках проводились подобные чтения. Захотелось возобновить этот проект в городе в новом ключе, чтобы это было по-домашнему, в теплой атмосфере, потому что у нас у всех есть дети. И хотелось сделать для них что-то приятное. Чтобы они умели читать, хотели читать, то есть привить любовь к книгам," – рассказывает Анастасия Пономарева.

По словам Анастасии, планируется сделать читательский клуб на постоянной основе.

„Планируется, что это будет что-то вроде читательского клуба, чтобы привить детям моду к чтению. Это может быть красиво, ярко, и впечатляюще. У детей будут дневники чтения, куда они будут клеить, сколько книжечек они прочитали, какая книжечка любимая. Чтобы они могли рассказать об этом и учились проживать истории вместе с книгой," - говорит Анастасия.

Также Анастасия отмечает, что проект будет развиваться и дальше в своеобразных локациях.

„Это будут не только библиотеки, а также чтения в палатке с фонариком, то есть где угодно. Мы будем задействовать абсолютно разных людей. Это могут быть не только мариупольские творческие люди, но и киевские приезжие писатели, актеры. Всех, кого мы сможем найти и привлечь в этот проект. Сейчас у нас пробный вариант, но потом это все будет расширят

ся и придумываться разные локации, чтобы детей заинтересовать. Чтобы не просто ты пришел, сел и по строчке смирно прочитал. Это должно быть интересно, какая-то живая история с книжкой," — отмечает Анастасия Пономарева.

Первый приглашенный гость — информационный редактор и диктор мариупольского радио Ирина Светлова.

„Она замечательно читает, ей это нравится. Она очень этим прониклась, тем более что в прошлом она педагог. Я думаю, что она с этим великолепно справится. Также сейчас есть предварительная договоренность с киевской писательницей. То есть все люди творческих профессий будут периодически привлекаться," — говорит один из организаторов мероприятия.

Как рассказывает Анастасия Пономарева, главное — привлечь интерес ребенка к тому, что написано в книге. Тогда он возьмет книгу, и будет читать сам. А показать ему это может только взрослый, который сам любит читать и сможет это преподнести красиво.

Мариуполь украсят десятки муралов с цитатами великих
Яна Иванова 30.01.2017 mrpl.city

В Мариуполе в середине февраля стартует проект „Мариуполь. Жемчужина мысли". Стены от арт-студии „Четвертый путь". Стены мариупольских домов художники украсят цитатами великих людей.

⚓ Как рассказал MRPL.CITY руководитель проекта Максим Светлов, творческую идею реализуют совместно с ОСМД Центрального района города.

„Мы предлагаем жильцам несколько сотен вариантов высказываний великих людей, чтобы перенести их на поверхности домов. Это и украинские деятели, мировые философы, а также те, имена которых мы знаем несколько тысячелетий. Жители могут предложить свою цитату и попробовать себя в создании этих рисунков. Таким образом, проект будет объединяющим",- сказал Максим Светлов.

⚓ По его словам, цитаты будут носить созидательный, мотивационный и юмористический характер. Четыре художника-профе

ссионала впишут „Жемчужины мысли" в изображение площадью 8-10 кв. м.

⚓ Инициатива была поддержана Мариупольским городским советом, а также руководителями ОСМД.

„Мы получили большой отклик - никто не сказал, что он против, все включились в обсуждение и хотят стать первыми. Несмотря на то что пока мы пригласили ОСМД из Центрального района, уже есть желающие из других уголков Мариуполя. Это объяснимо, ведь многие устали от напряжения и хотят, чтобы по дороге в школу и детский сад их дети видели что-то, что настроит на позитивный лад. Чтобы подрастающее поколение тянулось к таким тонким понятиям, как любовь и добро", - уточнил Максим Светлов.

⚓ „Жемчужины мысли" выполнят в едином стиле краской из аэрозольных баллонов. Содержание рисунков с жильцами и художниками обсудят на встречах. К участию в создании мотивационных изображений привлекут и детей.

⚓ В планах арт-студии „Четвертый путь" - создать целый ансамбль картин у въезда в Мариуполь, рассказывающий о выдающихся деятелях города.

Напомним, командой художников создан 270-метровый мурал на ограждении комбината им. Ильича, а также ряд изображений в центре Мариуполя.

Как рождаются мариупольские муралы
mrpl. city 29.08. 2016

Муралы в Мариуполе появляются с завидной скоростью - сейчас в городе насчитывается до 10-ти объектов стрит-арта. Однако рисовать их не так просто как кажется.

Об особенностях и тонкостях этого дела в интервью MRPL.CITY рассказал один из организаторов фестиваля „3 країни в Україну" и куратор инициативной творческой группы Максим Светлов.

СТЕНА, СЮЖЕТ И КРАСКИ

По словам Максима Светлова, чтобы на стене появился большой рисунок, нужно немало усилий, затрат, смекалки

и времени. Последнее, например, измеряется сроком от 5-ти до 10 дней. В зависимости от наличия вышки.

„Сюжет рождается в ходе мозгового штурма - собирается команда художников и обсуждает последние городские события, настроения и явления в обществе. Исходя из этого, и появляются идеи. Глубокий смысл заложен в мурале „Переселенец", что в районе ДОСААФа. "Он стал отражением событий последних двух лет - велосипедист едет по узкой колее, взяв весь свой багаж, а за спиной - пожар", - делится Максим.

После того, как сюжет мурала придуман, команда художников ищет место, на котором можно его разместить, а также обращается за официальным разрешением в отдел по благоустройству горсовета. Ведь в противном случае рисунок будет считаться правонарушением, а это чревато штрафом. Немаловажным является и мнение жителей.

„На бывшей ул. Артема вместо „летающих городов" должен был быть

„Переселенец". Но поскольку этого не захотели жильцы, мы дали им возможность выбрать что-либо подходящее. Но, в основном, люди идут навстречу и остаются довольны нашей работой", — говорит куратор проекта.

⚓ Если стену дома не планируют утеплять и ее покрытие добротное, на нее можно наносить контуры изображения. Чтобы пропорции были сохранены, картину фрагментируют с помощью сетки по квадратам. Количество краски зависит от яркости и насыщенности рисунка.

„Чем больше оттенков и разных цветов, тем более затратно изображение. Цена одного баллончика качественной испанской краски, которой мы пользуемся — 100 грн. Стоимость мурала „Переселенец" порядка 80-ти тыс. грн. Такое изображение продержится 6 лет", — уточняет Максим Светлов.

ЭКСКУРС В ИСТОРИЮ

⚓ По словам Максима, традиция украшать дома муралами появилась в

Европе.

„В Америке, таким образом, вообще решили проблему правонарушений. В Чикаго заметно упал уровень преступности. И это объяснимо - когда вокруг себя человек видит произведения искусства, ему и нарушать Закон не хочется", - говорит он.

А вот в Мариуполь новое веяние принесла молодежь из Киева, организаторы фестиваля „З країни в Україну". Благодаря им собрали самых лучших дворовых художников города и вывели на уровень. Теперь ребята больше не рисуют на заборах, но имеют официальное разрешение на творчество.

„Фактически, мы являемся первооткрывателями по рисункам на высотных домах в Мариуполе. Сегодня у нас уже есть заказы на изображения такого плана - к нам обращаются школы, частные предприниматели и даже СРЗ. Поэтому применение такому делу найдется", - уверен Максим Светлов.

О ДЕЛАХ ГРЯДУЩИХ

В будущем Максим Светлов с группой художников Мариуполя планирует объявить конкурс среди предложенных жителями домов для размещения муралов. Создание новых красочных рисунков будут финансировать инвесторы. Тем более, городская власть инициативу поддерживает и помогает технически. Также обещают создать мурал по эскизу детского рисунка.

„Художники ведь не остановятся, а наша задача им помочь. Чтобы и подрастающее поколение понимало и знало где и как можно применять свои силы", - подытоживает Максим Светлов.

Мариупольцам рассказали историю создания муралов

Олена Онєгіна 08.08.2019 mrpl.city

В Мариуполе состоялась первая пробная экскурсия по муралам, расположенным в центре города. Об этом сообщает пресс-служба городского совета на своей странице в Facebook.

В частности, мариупольцам показали рисунок девушки со змеей, находящийся на Греческой площади, и панно, символизирующее мир.

„Панно с изображением девушки, которая держит в руках голубя, нарисовала мариупольская художница Оксана Гнатышин. Оно символизирует стремление мариупольцев к скорейшему установлению мира. В центре мурала размещены отпечатки детских ладоней",- говорится в сообщении.

⚓ Участники необычной прогулки также смогли увидеть изображения на фасаде здания пр. Металлургов, 35, появившихся в рамках проекта „Рисуем ради мира". Среди муралов картина, символизирующая любовь и веру. На ней девушка и парень, который дарит ей венок - это первый мурал, победивший в конкурсе проекта.

⚓ Кроме того, организаторы рассказали, что в дальнейшем планируют расширять экскурсии по муралам. Отмечается, что

прогулка состоялась в рамках программы „Общественный бюджет".

Мангушська конеферма - унікальне місце для відпочинку та зцілення
Ольга Демідко, 24.10.2019, mrpl.city

На теренах Приазов'я є чимало самобутніх і незвичайних місць, які підкреслюють унікальність регіону. Та справжньою родзинкою приазовського краю є Мангушська конеферма, яка сьогодні приваблює своєю неповторною атмосферою та потужною енергетикою. І це зовсім не дивно, адже коні - це не просто втілення сили, краси і грації. Ці розумні тварини - неабиякі психологи, спілкуватися з ними і приємно, і корисно водночас. Вони раді всім відвідувачам і готові не тільки приймати частування, а й віддавати сторицею. І дійсно, після спілкування з цими чарівними істотами відновлюються сили, піднімається настрій і навіть зміцнюється здоров'я.

Історія єдиної конеферми Приазов'я починається з 1989 року, коли під егідою голови колгоспу „Ленінський

шляхи" Могильного Олександра Володимировича було вирішено створити конеферму. Головою нового об'єднання став Сапах Володимир Володимирович. Вже у рік створення ферма в Мангуші придбала власне приміщення на сорок денників, де затишно розташувалася їхня перша вихованка - чистокровна скакова кобила. Незабаром у новий будинок увійшли ще три жеребці (Ганд бол, Гороскоп, Менует) і три десятка кобилок. Але далекосяжні плани керівництва на цьому не зупинялися - того ж 1989 року були закладені ще дві стайні.

⚓ Роком пізніше були завершені друга і третя черги будівництва конеферми - світ побачили „маткова стайня" на тридцять сім денників, призначена для кобил та їхніх лошат. Тоді ж створили і „тренерську" на двадцять шість секцій з пристосуваннями для тренованих коней.

⚓ Згодом з'явилися необхідні атрибути добре організованої виробничої бази племінної конеферми - облаштовані

місця для різних типів тренувань, левада, ренгартен, тренувальне поле, скакове коло. З часів заснування в 1989 році конеферма стала влаштовувати місцеві кінно-спортивні свята. Як правило, змагання проводяться в День селища Мангуш, після закриття скакового сезону. До програми змагань входять скачки на різні призи, рисистий біг коней, а також конкур і виїздки. На свята запрошують учасників з різних міст, кінних заводів та кінних клубів.

З проголошенням Україною незалежності почалися суттєві зміни, що торкнулися і конеферми. Колгосп „Ленінський шлях" розформували вже в 1992 році. Йому на зміну прийшла Агроферма „Мангуш", частиною якої і стала конеферма. Від тепер конеферма стає постійною учасницею різноманітних конно-спортивних змагань України, на яких отримує низку перемог. Зокрема, першою перемогою Мангушської конеферми стає присудження кобилі Метрології у 1996 році звання „Чемпіон породи".

Хоча це звання і було пізніше оскаржене і відкликано, проте кращим показником, що було воно присуджено не дарма стало завоювання кобилою українського Дербі - Великого чотирирічного призу з попоною чемпіона породи. Сьогодні на території конеферми є велика простора стайня, розділена на індивідуальні для кожного коня секції. Опалення немає. Коні гріються за рахунок власної енергії. Готують їм їсти двічі на день. Витрати на годування досить великі.

⚓ Початок нового тисячоліття стає початком нової епохи в розвитку племінної конеферми, коли у 2000 році вона увійшла до складу дочірнього підприємства „Ілліч-Агро-Донбас" металургійного комбінату ім. Ілліча (Маріуполь), отримавши № 10 в списку його агроцехів. Завдяки поліпшенню фінансування далі нагороди слідували одна за одною: 2000 рік - звання „Чемпіон чистокровної англійської верхової породи" (кобила Мануема), 2002 рік - звання „Чемпіон чистокровної англійської верхової породи" (кобила

Рамфіра), 2009 рік – титул і попона „Чемпіон англійської породи" (жеребець Джордано) і незлічена кількість традиційних призів.

⚓ Середина першого десятиліття нового століття була відзначена для конеферми в Мангуші проведенням масштабних робіт з благоустрою території: своє місце зайняла головна брама, у внутрішніх дворах з'явилися клумби і альтанка, споруджений мініатюрний фонтан, встановлений пам'ятник одному з перших жеребців – Гороскопу, а на трасі з'явилися відповідні покажчики.

⚓ У 2010 році з'явилися нові жеребці: Банкомат (уродженець Росії) та Джордано (гість з далекої Америки). Брали участь у змаганнях і в Києві, Одесі, Львові. Загалом на конефермі продовжують розводити англійську чистокровну верхову породу, яка вважається найбільш жвавою у світі. Їх дуже активно тренують і випробовують на іподромі.

Нині на території Мангушської конеферми крім виконання основних функцій (племінне розведення і тренінг скакових коней), проводять іпотерапію, оздоровчу верхову їзду та екскурсії для всіх охочих. І якщо екскурсії можуть стати чудовим відпочинком для всіх охочих, то іпотерапія має велику користь для здоров'я. Зокрема, важливою іпотерапія є для дітей з інвалідністю. Сеанси проводить громадська організація „Країна коней" на чолі з Оксаною Терещенко.

⚓ Для роботи з маленькими пацієнтами представники громадської організації використовують трьох спеціально навчених коней. Тварин готували кілька років. Якщо кінь нервує, коли на ньому дитина - такий кінь не підходить. Також має значення і ріст тварини. Маленькі коні не підходять під іпотерапію, тому що вони частіше крокують і дитину сильно хитає. Чому ж іпотерапія є корисною ?! Справа в тому, що кінь своїми імпульсами рухає тіло всіма чотирма ногами вгору-вниз, вправо-вліво. В цей час в голові в

мозку дитини відбуваються процеси, які дають досвід прямоходіння. Тобто дитина запам'ятовує як, а потім його тіло намагається повторити. Дітки, які не ходили роками, після іпотерапії знову роблять спробу піти. У комплексі багато різних процедур (масажи, терапії), які мають дуже позитивний ефект. До речі, іпотерапія проводиться і для ветеранів АТО. Головний інструктор з іпотерапії, щира і відкрита Оксана Терещенко, навчається в Полтаві за спеціальністю „Соціальна робота та фізична реабілітація". Вона віддається цій справі на всі 100%. Завдяки її ентузіазму та невичерпній енергії іпотерапія стала доступною і дуже ефективною.

⚓ До того ж, на конефермі частими є спортивні свята та цікаві змагання. Кінний спорт досить демократичний, він не містить ніяких обмежень, тому в ньому може себе проявити як дитина, так і посивілий дідусь чи активна бабуся. Спортивні змагання, екскурсії

та іпотерапія приносять всім відвідувачам радість, спортивний азарт та найголовніше - бажання жити і насолоджуватися життям!

За роки існування ферми є чим пишатися. Вона вже має численні грамоти і кубки за перемоги, але найбільше вагоме досягнення - це фізичне і духовне одужання багатьох українців, як маленьких, так і дорослих, які не з чуток тепер знають, наскільки корисним може бути приїзд до Мангушської конеферми.

Rozitta Vatinyan "Обличчя міст" fb group
20.03.2017
В рамках фестиваля "Обличчя міст" на тему „Маріуполь-туристичний", проходило много различных мероприятий, завершающим из которых стал Автоквест, который прошел 18 марта 2017. Это один из самых популярных и любимых игр для Мариупольцев. Было зарегистрировано 18 команд (около 70 человек). Компания „Параллель" явилась спонсором этой игры и щедро наградила победителей. Кто-то из команд принимал участие в играх уже имея большой опыт, кто-то приходил сюда впервые, но все, без сомнения, получили положительные

эмоции и заряд энергии.

Маріупольська громадська активістка Лариса Живко, 19.05.2019, Ольга Демідко mrpl.city

В житті нашої наступної героїні було багато курйозних випадків та у будь-якій ситуації її рятував гумор. Вона переконана, що якщо ставитися до життя з гумором, то стане набагато легше і веселіше жити. Пропоную вам познайомитися з маріупольською громадською активісткою Ларисою Живко! Вона має дуже легку вдачу, випромінює суцільну любов і впевненість. Спілкування з нею заряджає позитивом і гарним настроєм. Кількість реалізованих Ларисою проектів у Маріуполі вражає. Вона - справжній лідер! Знає, куди йде і вміє повести за собою інших, горить сама і „запалює" оточуючих.

⚓ Народилася Лариса в Маріуполі в дружній сім'ї. Її батько - Жебровський Микола (на жаль, рано пішов з життя) - з молодості займав активну громадянську

позицію. Йому довелося працювати кіномеханіком і організатором культурних заходів. У зрілі роки і до пенсії працював токарем-розточувальником судноремонтного заводу. Став почесним працівником і ветераном праці. Все своє життя він присвятив сім'ї та безкорисливій допомозі людям. До сих пір люди згадують батька Лариси з великою повагою. Саме пам'ять про батька, його добре і безкорисливе ставлення до людей, чуйне серце і щедрість надихають Ларису найбільше. Соціальний проект „Диво-ярмарок до дня св. Миколая" вона створила на його честь. Мама — Людмила — також ветеран праці Маріупольського морського порту і, головне, берегиня домашнього вогнища. У Лариси є молодша сестра, Юлія, з якою вона підтримує дуже теплі відносини.

⚓ Маріупольчанка закохана у своє місто, яке теж її надихає. У дитинстві їй дуже подобалося гуляти в Приморському парку та в Міському саду. Жовті кульбаби по всьому місту завжди радували око. Також Лариса полюбляє проводи

ти час на морі, де відпочиває душею. Міський сад вважає найкращою локацією для своїх проектів. Вже встигла реалізувати п'ять проектів саме на території парку.

⚓ Першу вищу освіту Лариса отримала в Бердянському університеті менеджменту і бізнесу (спеціальність „Облік і аудит") та близько 10 років працювала в галузі економіки і бухгалтерії. Ця спеціальність була в її родині традиційною. Але вроджений хист і життєвий досвід привели нашу героїню до практичної та медичної психології. Так вона отримала другу вищу освіту в Міжрегіональній Академії управління персоналом у Маріуполі, спеціалізація медичний психолог. Зараз працює в Благодійному фонді „Карітас" психологом мобільної бригади, до якої також входять лікарі і соціальні працівники. Вони виїжджають в сіру (буферну) зону, в села і селища і працюють там з місцевими жителями.

Проект розрахований на допомогу людям, які перебувають у важких умовах проживання. Лариса з колегами надає психологічну, медичну та соціальну допомогу.

⚓ Сьогодні активістка радіє, що їй вдалося виховати порядну, цілеспрямовану доньку Тетяну та зберегти справжні почуття з коханим чоловіком Віталієм. У багатьох проектах Лариси брали участь як волонтери і донька, і чоловік. Вони – її тил і опора.

⚓ 2016 рік став для маріупольчанки новою віхою в житті. Ситуація в країні не залишила її байдужою. І як патріот свого міста і країни вона швидко включилася в громадське життя міста. Перший проект, в якому вона взяла участь як куратор, – фестиваль вуличної їжі „Люди змінюють людей". Для Лариси цей слоган означав зміни на краще та конструктивні взаємодії з людьми. Команда Лариси навчалася взаємодіяти один з одним і з учасниками фестивалю. Було цікаво, хвилююче, важко, іноді опускалися руки від нерозуміння,

але все ж таки проект був успішно реалізований.

Після цього проекту Лариса з іншими ініціативними маріупольцями виграла грант на новий проект. Цей проект вони назвали „Стадіон 57 FOREVER". Коли був обстріл мікрорайону „Східний", найбільше постраждала школа №57. Організатори проекту вирішили допомогти дітям і побудували спортивний майданчик для школярів. Відкриття майданчика було неймовірно цікавим. Сам спортмайданчик представляли відомі спортсмени міста, був рок-концерт місцевої музичної групи, проводилися розіграші призів і подарунків серед активних спортивних сімей, квести і, звичайно ж, щасливі очі дітей. Ініціативна група, що реалізовувала проект, показала громадськості, що кожен з нас може бути не байдужий до чужої біди. Особливо якщо в біді діти.

Наступним кроком для Лариси став Благодійний „Диво-ярмарок до св. Миколая". Вона є ідейним натхненником і організатором цього заходу, який

вже став щорічним. Протягом 3-х років ініціативна група проводить це свято для дітей. У перший рік основною метою проекту був збір грошей для хворого хлопчика. У рамках „Диво-Ярмарку" пройшов звітний концерт творчих дитячих колективів, був ярмарок-продаж новорічних сувенірів, фуд-корт і анімаційна програма. На другий і третій рік вони відбирали дітей, що особливо потребують уваги і турботи. Спонсори, які хотіли допомогти дітям, знаходили Ларису самі. Вони пропонували свою допомогу в проведенні „Диво-ярмарку". Формат проведення заходу щороку змінюється. Все залежить від цільової аудиторії. Команда Лариси підлаштовується під запити дітей. На жаль, в нашому житті завжди знайдуться діти, яким потрібна турбота і увага. Але і бажаючих стати помічниками Святого Миколая і підключитися до цього важливого соціального проекту - теж вистачає. Таким чином, „Диво-Ярмарок" став платформою для якісної взаємодії людей.

У 2017 році активістка стала куратором локальної команди Маріуполя проекту „Маріуполь туристичний" в рамках „регіонального фестивалю „Обличчя міст". Метою цього фестивалю було залучення громадськості міста, бізнес-структур, державних структур в наше місто як у туристичний центр Приазов'я. Це було складне завдання. Однак команда ініціативних людей не побоялася заявити, що Маріуполь, все ж таки, туристичний, незважаючи на екологію, промисловість і байдужість людей.

Водночас Лариса бере участь в соціальних проектах інших організацій як запрошений фахівець (психолог). Це такі проекти як: „Ти не сама, або приховані проблеми жінок у соціумі" БФ „СХІД SOS" та проект „MrpLife: Знайомимось, гуртуємось, розвиваємось" ЦБ Короленка.

Маріупольська громадська активістка підкреслює, що Маріуполь багатий на активних та ініціативних людей. У

неї дуже багато однодумців.

Як тільки народжується ідея реалізувати будь-який проект, завжди знайдуться люди, яким ця ідея небайдужа. Зокрема, у 2017 році утворилася Громадська організація Студія соціальної взаємодії „Ми Поруч", в якій вона є співзасновницею. Цілі організації: створення сприятливих умов для формування суспільства з новим форматом мислення, заснованого на високих духовних, моральних, культурних принципах; об'єднання людей, зацікавлених у відродженні, розвитку і популяризації духовних, історичних і культурних цінностей в суспільстві; надання сприяння соціальному прогресу; розвиток позитивного творчого потенціалу молоді та сприяння встановлення дружніх відносин між народами, популяризація здорового способу життя. У 2017 році громадська організація запустила проект „Лікарні, в яких одужують швидше". Команда розробила заходи, пов'язані з турботою

про хворих (як дітей, так і дорослих), в першу чергу, стану їхнього духу, наприклад, пограти з дітьми або по читати книжки, чи провести творчий майстер-клас, щоб підняти їм настрій і переключити на позитивний лад, адже, як відомо, при здорових думках – здоровий дух, а при здоровому дусі – здорове тіло.

⚓ Незважаючи на велику кількість реалізованих проектів, Лариса не збирається зупинятися. В розробці у неї є проект, спрямований на формування у молоді цінностей психічного здоров'я і особистісного розвитку. Зі свого досвіду психолога і співпраці з молоддю в проектній діяльності вона зрозуміла, наскільки важливе формування цих цінностей. Адже здорова молодь – здорове суспільство і здорове майбутнє.

Улюблені книги Лариси: „Майстер і Маргарита" Михайла Булгакова, „Мудрість людства" серія книг Віктора Лавського.

Улюблені фільми: „Гладіатор" (2000 р.), „Управління гнівом" (2003 р.)

Хобі: „Я люблю малювати, цей процес свого роду медитація. Люблю збирати гриби в лісі. Можу ходити годинами по лісу і не відчувати часу. Завжди чекаю осені і грибного сезону. Люблю подорожувати і насолоджуватися красою світу".

Порада маріупольцям: „Бажаю небайдужим маріупольцям об'єднання. Разом ми сила! Разом ми зможемо багато чого зробити для свого улюбленого міста!"

Фундація соціальних інновацій „З країни в Україну" березень 2017

У рамках нового проекту „Обличчя міст", який започаткувала Фундація соціальних інновацій „З країни в Україну" у Маріуполі з 13 по 19 березня 2017 року відбудеться низка культурно-розважальних заходів, мета яких змінити уявлення українців щодо Маріуполя, як міста у якому нічого відвідувати.

Команда активних і небайдужих до долі власного міста мешканців розробила детальний план туристичного фестивалю для свого міста. Гості Маріуполя зможуть на власні очі побачити великі промислові гіганти, як от Азовсталь та комбінат Ілліча. Та не тільки промисловістю однією. Туристам влаштують історичний квест вулицями міста на Азові. За пропонують і „полоскотати нерви" в екстрім-квесті. Для менш сміливих задумали безліч інших локацій. Це фотовиставки та автоквести, вільні простори та багато іншого.

⚓ Завершиться все, звичайно ж, вечіркою. "МАМА я в Маріуполі", таку назву матиме фестиваль електронної музики, який розкриє місто на узбережжі Азовського моря як центр клубного життя.

⚓ „Обличчя міст" у Маріуполі - це культурний продукт нового типу - сучасний фестиваль, створений міською громадою.

⚓ Проект „Обличчя міст" - це три фестивалі у трьох містах - Покровську, Сєвєродонецьку та Маріуполі. Кожне місто покаже найкращі, найоригінальніші таланти та підходи до реалізації фесту в обраному напрямку фестивалю.

⚓ Кожне місто має своє обличчя і в кожному місті - свої яскраві обличчя!

Марина Черепченко - авторка маріупольських оберегів

Ольга Демідко, 13.03.2019, mrpl.city

Кожне місто має свою символіку - герб, прапор і гімн, вони є втіленням історії і відображенням теперішнього життя. Однак у кожного міста є і свої неофіційні символи, що відрізняють ся своєю історією, унікальністю і важли вістю. Маріуполь не став виключенням! Пропоную познайомитися ближче з Мариною Василівною Черепченко - авторкою маріупольських оберегів, символами незламності приазовського краю. Думаю, що ви вже здогадалися,

Йдеться про тетраподи, або волноломи, якими оздоблені українські блокпости, що оберігають кордони Маріуполя. Саме вони зустрічають кожного маріупольця чи гостей і туристів міста, які одразу звертають свою увагу на здоровенні бетонні велетні, покриті різноманітними тематичними малюнками та орнаментами.

⚓ Марина народилася та виросла в багатодітній сім'ї у Маріуполі. Батько Марини – інженер-конструктор, мати – штукатур-мозаїчник. Мати хотіла отримати художню освіту, але їй це не вдалося, ось чому вона всіляко допомагала і підтримувала доньку. Тому Марина вступила та закінчила Художню школу ім. А. І. Куїнджі. Її викладач, Анатолій Борисович Манохін, розуміючи, наскільки його учениця здібна, навіть оплатив їй проїзд до Харкова, сподіваючись, що вона зможе вступити до Харківської академії дизайну. І незважаючи на те, що Марина потрапила до академії лише з третьої спроби, були свої

життєві труднощі, все ж таки її викладач не помилився. Від навчального процесу маріупольчанка отримала справжнє задоволення. Вона була дуже цілеспрямованою студенткою і йшла до своєї мети впевненими кроками. Марина відноситься до тих людей, кому пощастило працювати за покликанням, вона відчувала що обрала правильний напрям, залишилося лише реалізувати власні здібності повною мірою.

У 1998 році Марина Василівна почала працювати дизайнером проектно-будівельної компанії „**Азовінтекс**", саме тоді й почалася її професійна діяльність. Марина пробувала себе у різних напрямах сучасного дизайну: проектуванні інтер'єрів, графічному дизайні, проектуванні упаковки, створенні реклами. Але поступово реалізувала себе саме як **художник**. А сталося це саме у 2013 році, коли виникла ідея вдихнути нове життя в тетраподи. Відомо, що тетраподи, або волноломи, є мирними потужними берегозахисними інженерними спорудами,

які зберігають берегову лінію від
руйнування водною стихією. Цікаво,
що в Японії вже існує цілий пласт
дизайнерських розробок на тетраподну
тематику просто тому, що японцям
тетраподи життєво необхідні для збереже
ння їхніх островів. У 2013 році, коли
Маріуполь святкував своє 235-річчя,
розпочався арт-проект „Твоя стихія",
в якому ці величезні бетонні споруди
стали арт-об'єктами й почали
прикрашати центральні площі та
парки міста. Керівником арт-проекту
стала Марина Василівна, яка зрозуміла,
що тетраподи – багатофункціональні,
робота з поверхнею цих велетнів роз
криває багато можливостей, можна
експериментувати з кольорами та
композиціями. Загалом, працюючи
над тетраподами, Марина відкрила
для себе безліч маріупольських талантів.
І разом в однодумців виникло розуміння,
що будова і пропорції тетраподів
створені за законами „Золотого перетину",
завдяки куту міцності" їх неможливо
порушити з місця без спеціальної техніки,

вони немов символізують водночас і статику, і динаміку у своїй будові. Наша героїня просто закохалася в цю форму, „тому що вона має і Користь, і Міць, і Красу". І цій потужній красі довелося в серпні 2014 року стати на охороні спокою та миру нашого міста, тому що в серпні Маріуполю почала загрожувати реальна небезпека військової окупації. Тоді частину тетра-арт-об'єктів довелося перевезти на українські блокпости, де військові, користуючись особливостями будови тетраподів (вага кожного понад 25 тонн), зупинили вороже танкове вторгнення.

⚓ Розмовляючи з Мариною Василівною, розумієш, наскільки це людина своєї справи. Вона не просто творча особистість, яка захопилася ідеєю. Марина на 100% живе тим, що робить, а головне - вона розуміє, для чого цим займається. Не дивно, що наша героїня була нагороджена медаллю „За жертовність та любов до України". Дизайнер

наголошує, що навіть у маленькому масштабі тетрапод може нести велике естетичне та утилітарне призначення. Використовуючи різні матеріали та техніки, за п'ять років вдалося створити цілу низку різноманітних речей, які мають у своїй будові пропорції тетраподу, вони мають особливе значення для всіх, хто приїжджає до Маріуполя або несе тут військову службу. Це і просто сувеніри, маленькі копії велетнів-охоронців, і вазочки, що зберігають життя зрізаним квіточкам, і пляшки для міцних напоїв, і елементи інтер'єру – світильники або зручні подушки, що надають оселі індивідуальності та затишку, і навіть срібні ювелірні прикраси, що мають лікувальні властивості для своїх володарок. Також з тетраподів робили розмальовки-антистреси. Ця ідея належить Дмитру Ступнику, який в той час був частиною команди Азовінтексу. Важливо, що який би вигляд не мали тетраподи, всі вони знаходять відгук в душі маріупольців, адже можуть слугувати як оберегом, так і прикрасою. На багатьох загальноміських заходах

можна побачити Марину Василівну,
оточену юними маріупольцями, що
є учасниками майстер-класів від
дизайнера.

⚓ Сім'я Марину підтримує, особливо
її мама, яка часто допомагає пере
творювати сірі конструкції у справжні
прикраси міста. Чоловік, викладач
політології у МДУ, ветеран АТО,
розуміє свою жінку і підтримує праг
нення займатися творчістю, сам бере
на себе частину домашньої роботи.
Загалом сім'я Марини переосмислила
життя після війни, стали більше
розуміти один одного. Авторка
маріупольських оберегів любить гуляти
з рідними людьми узбережжям
Азовського моря, яке заспокоює.
Марина давно колекціонує антикварні
сімейні реліквії, фарфорові статуетки.

⚓ Марину Василівну надихає сам
процес творення, мистецтво. Надихаю
чись творчістю відомої майстрині
петриківського розпису Вакуленко
Тамари Олексіївни, Марина вирішила

у майбутньому створити на тетраподах приазовську петриківку, використовуючи пастельну гаму та саме петриківську стилізацію степових трав, яка присутня в приазовській природі. „Петриківка має право розвиватись", – підкреслює її вчителька, і Марина вважає, що це стане унікальним доповненням в мистецтві Маріуполя.

Водночас незабаром маріупольці зможуть спробувати тетраподики на смак, адже у планах зробити форму для цукерок і тістечок у вигляді всім знайомої конструкції. А загалом планів ще багато, зокрема, Марина планує створити елементи одягу, сумок у вигляді тетраподів, ще думає про відкриття творчої майстерні, де можна буде займатися з маріупольською творчою молоддю. Вона дуже радіє, що незабаром у Маріуполі відкриє свої двері художня академія, яка посприяє ще більшому розвитку образотворчого мистецтва у місті.

⚓ Маріупольський оберіг-тетраподик, покритий художнім розписом, вже

давно став найкращим подарунком як для маріупольців, так і для гостей міста. Цікаво, що маріупольські обереги вже зберігаються в колекціях в Латвії, Польщі, Німеччини, Іспанії, США, Британії та інших. До Марини Василівни часто звертаються військові, що повертаються додому з Приазов'я, а іноді вона сама робить подарунки митцям, що відвідують наше місто, людям, що несуть і розвивають українську культуру в Маріуполі, розповсюджують його місію протистояння російської агресії по всьому світі. Зокрема, тетраподну подушку повіз додому гурт-кабаре „Dakh Daughters", маріупольські обереги є в колекції співака В'ячеслава Купрієнка та письменника Олександра Ірванця, митця Анатолія Гайдамаки, журналіста „ZIK" Мирослава Ганущака, режисера фільму „Кіборги" Ахтема Сеітаблаєва та багатьох інших українських патріотів. Нещодавно в Маріуполі проходила конференція скульпторів по металу „Обереги України", і всі учасники отримали на згадку

про наше місто свій тематичний тетраподик-оберег.

⚓ Марина підкреслює, що тетраподи зустрічають, вітають, оберігають містян та гостей Маріуполя, поруч з ними вже п'ять років несуть службу військові з усієї України, тому знайома форма нагадує і про шалений вибух творчості маріупольців та про буремні часи, коли промислове місто у моря Маріуполь стало фортецею для цілої країни.

⚓ Улюблені книги Марини Василівни: книги Е. М. Ремарка, Марини та Сергія Дяченків.

⚓ Улюблені фільми: фільми за участю Тома Генкса, зокрема „Форрест Гамп". Любить переглядати й документальні стрічки, особливо вразив фільм виробництва „BABYLON'13" „Десять секунд"

⚓ Порада маріупольцям: „Любити місто, намагатися робити його кращим, починаючи зі свого будинку, не падати духом і знаходити резерви для сил, позитивно дивитися на життя!"

Антон Тельбизов: человек за занавесом
20.02.2019 ДК „Молодежный" mrpl. city

Всегда позитивный и жизнерадостный, готовый прийти на помощь и поддержать в любой ситуации, отзывчивый, иногда строгий, а главное – невероятно талантливый Антон Тельбизов. С этим человеком знакомы многие в нашем городе и за его пределами, его творчеством восхищаются, ему подражают, у него учатся. Кто он, человек за занавесом? Сегодня наш блог посвящен ему.

⚓ Родился Антон в Казахстане в 1985 году в большой и дружной семье. Судьба наградила не только любящими родителями, но и тремя старшими сестрами, которые души не чают в младшем братике. В 1988 семья переехала в село Стародубовка Першотравневого района Донецкой области. „Маленький"... Из-за стереотипов" в семье первые два образования он получил не по призыву души. Окончив профильное кулинарное училище и профильный лицей (по специальности продавец-контролер кассовых аппаратов),

будущий актер все же сделал внушительный шаг к своей цели и поступил в Харьковский институт искусств им. И. П. Котляревского.

⚓ Приходилось трудиться на разных работах, но всегда видел себя лишь в искусстве. Так, доказав достоверность выражения „мысли материализуются", молодой, но очень амбициозный человек получил приглашение на работу в кукольный театр, где и началась его творческая карьера. Представилось побывать и ведущим на телевидении, и, конечно же, актером в драматическом театре.

⚓ Но кульминационный момент произошел в 2011 году, когда наш герой основал тогда еще театральный клуб „Театромания" во Дворце культуры „Молодежный". Так и свела Антона Николаевича судьба с нашим ДК.

⚓ Самая первая награда в „Молодежном"

была получена именно „Театроманией".
С тех пор коллектив получил огромное количество наград и дипломов. Театроманы выделяются своей целеустремленностью, старанием и постоянным совершенствованием. И их труды уже находят свое вознаграждение. В 2016 году коллектив получил почетное звание „Народный театр". Плодотворное сотрудничество с небезызвестными личностями Мариуполя Ольгой Самойловой и Натальей Гончаровой дало жизнь многим спектаклям, которые уже полюбились мариупольцам. Экспериментальные постановки, драматические и комедийные сюжеты, сказки для маленьких зрителей – все это рождено любовью режиссеров к своей деятельности. „Прощай, оружие", „Омлет с горчицей", „Похищение Дженни", #соТворение, „Королевские игры", „Одесские рассказы", „13 минут тишины", „23 года рождения", „Ангелы так близко", „Три поросенка" и еще, еще и еще...
Самым нашумевшим в Мариуполе проектом Антона Тельбизова стала

Арт-выставка перформанс „Выбор за тобой".

⚓ Вклад в жизнь и развитие ДК „Молодежный" Антона Николаевича сложно выразить словами. Он не просто сотрудник, а душа Дворца, его неотъемлемая часть.

⚓ Кроме любимой работы, наш жизнерадостный коллега проводит мастер-классы, тренинги, частные уроки и семинары.

⚓ А вот на отдых времени практически не остается. Но если уже и выкроит себе часок, то обязательно проводит его за пешими прогулками, ухаживая за цветами и домашними питомцами.

⚓ Как и любой из нас, Антон пережил много трудных этапов в своей жизни. Его не обошли стороной потери, горе, падения и разочарования... Но, собрав волю в кулак, он мужественно держался перед лицом всех трудностей и невзгод. Желание жить и творить только усиливалось и каменело.

„Я не люблю лишь одно, когда лезут в мою работу, тем самым демонстрируя недоверие, – отмечает Антон, – Но хочу донести до каждого из вас – не бойтесь мечтать и тогда мечта не побоится осуществиться!"

Дворец культуры „Молодежный" очень гордится своими сотрудниками, ведь каждый из них целиком и полностью посвящает себя развитию культуры в нашем замечательном городе.

В Мариуполе #соТворение стало настоящей сенсацией, mrpl.city, 22.05.2017

Мариупольцы не смогли сдержать слез, узнав откровения #соТворения, передает MRPL.CITY.

⚓ Более 30 жителей Мариуполя организовали протест против лжи, лицемерия, подмены истинных человеческих ценностей на суррогатные подделки, протест против оболванивания социума медиатехнологиями. Акция была оформлена в шоуное театральное действие –

интеллектуальную экодраму #соТворение. Постановка вызвала яркий эмоциональный отклик у жителей Мариуполя, пришедших на премьеру. Спектакль был представлен зрителям народным театром „Театромания" в ДК „Молодежный".

Этот уникальный эксперимент, изучающий трагизм разрушительного воздействия на экологию души, создал режиссерский дуэт Ольги Самойловой и Антона Тельбизова. Они сообщили, что при работе над спектаклем об истинных человеческих ценностях большое внимание было уделено литературной основе сценария. В его создании приняли участие оба режиссера и актриса труппы Мария Кутнякова. Монологи, написанные авторами, потрясали своей пронзительностью. Зрители были тронуты до слез откровениями о любви, настоящих чувствах, ценности жизни.

Приведем один из них: „Никто ни в чем не виноват. Никто ничего

не делает. Никто - это мы. Вы ставили себе планку ниже некуда - так и живем. Чуть-чуть любим, чуть-чуть дружим, чуть-чуть чувствуем. Одели маски и забыли их снять. Прячемся за нормами приличия, спорами, „будь как все", „не перебарщи". И что? Зависимы от вещей, одержимы придуманными другими мирами, потеряли себя, даже не искав".

⚓ Также в сценарий вошли фрагменты стихотворений харьковского барда Владимира Васильева, писателя Владимира Леви, поэтессы Натальи Ромашкиной и вьетнамского мыслителя Тхить Нать Ханя.

⚓ Режиссеры так описали импульс, благодаря которому спектакль был создан: „Нас вдохновил крик души. За последнее время люди стали бесчувственнее. Стали зависимыми от внешних факторов, таких как соцсети. Люди забыли себя, потеряли себя. Мы хотели, чтобы они встряхнулись".

Они отметили, что на создание постановки ушел месяц. Антон Тельбизов подчеркнул, что дата премьеры не случайно совпала с днем рождения его мамы, которая безвременно ушла из жизни. Режиссер подчеркнул, что спектакль по священ ей.

Нужно сказать, что пьеса была талантливо оформлена сценически. Зрители оценили декорации, созданные Николаем Панасовским, костюмы, пошитые и разработанные Еленой Филатовой, музыкальное сопровождение, подготовленное звукорежиссером Дмитрием Дорогим и световые эффекты, оформленные светорежиссером Владимиром Джамбазом.

Актерские работы Анастасии Сарбаш, Влада Георгишана, Сергея Вакулы и остальных 25 участников спектакля вызвали бурю оваций в финале яркого театрального события, потрясшего мариупольцев.

Отметим, что, по словам зрителей, постановка вызывала эффект катарсиса. Одна из зрительниц призналась, что почти всю постановку проплакала и это были слезы очищения. К ее мнению присоединились другие гости премьеры, подтвердив, что создатели спектакля достигли своей цели, выраженной финальным [redacted] монологом:

„Вернуться к искренности просто – нужно только смыть с себя все то, что нацепляли и за чем прячемся: безразличие, жестокость, зависть, чванство, высокомерие. Смыть и жить чистым. Честным. Любящим. Светлым".

Незалежний театр авторської п'єси „Концепція" 10.11.2020

Ольга Демідко mrpl. city

Пропоную ближче познайомитися ще з одним унікальним колективом, який став учасником міського фестивалю „Маріуполь театральний – 2020". Це Незалежний театр авторської п'єси „Концепція", в якому можна знайти

сучасну авангардну режисуру і драматургію. Колектив був заснований 1 лютого 2019 року за ініціативою творчого тандему поетеси Марії Грецької та режисера Олексія Гнатюка.

Спочатку це був проєкт навчального плану – театральна студія, куди приходили всі охочі займатися акторською майстерністю. Пізніше Олексій зрозумів, що студія готова стати справжнім театром і почав писати п'єсу, назва якої – „Рентген усміхнених сердець" – йому наснилася. Колектив почав працювати над виставою і вже під час роботи на родилася ідея створити театр саме авторської п'єси.

У жовтні 2019 р. у театру з'явився свій сценічний простір, що відрізняється в звичному розумінні класичного театру своєю камерною моделлю. Подібні театри популярні в Європі і в столичних містах, де глядачам надається унікальна можливість стати учасниками вистави. У приміщенні театру було 30 місць,

глядачі проживали разом з акторами все, що відбувалося на сцені мимоволі стаючи учасниками спектаклів. Сценічний простір є продовженням зали для глядачів, що дає можливість глядачам повністю занурюватися в атмосферу вистави.

Нещодавно театр переїхав до **Маріупольської камерної філармонії**, де йому виділили декілька кімнат і завдяки зусиллям колективу це приміщення вже стало досить комфортним і затишним. На стінах можна побачити світлини з вистав, погляд притягують і меблі, стилізовані під старовину. Тепер у глядацькій залі буде 50 місць для глядачів.

У складі трупи близько 20 осіб, серед них є досвідчені актори і ті, які займаються в студії при театрі. В об'єднання театру входять актори з багаторічним стажем, організатори культурно-дозвіллєвої діяльності, телеведучі, бізнесмени, поети та студенти. Важливо, що Незалежний театр авторської п'єси „Концепція" не має вікових обмежень,

головний критерій потрапити до трупи – це талант і бажання працювати. Актори наголошують, що театральне мистецтво займає в їхньому житті найголовніше місце. А актриса **Ганна Лафазан** навіть переїхала до Маріуполя з Харкова, щоб грати саме в цьому театрі.

⚓ При театрі функціонує студія, де можна навчитися нелегкому ремеслу актора і закріпити набуті навички на показах. Завдання студії – виховати актора, який досконало володіє своїм тілом, як образним інструментом, голосом та уявою. Для цього в процесі навчання акторській справі застосовуються різні методики і акторські тренінги.

⚓ Наразі модно осучаснювати класику, прикладом цього служить відома формула „Шекспір в джинсах". Але колективу „Конценції" набагато цікавіші нова драматургія, нові думки, нове сприйняття реальності.

⚓ Незалежний театр авторської п'єси

„Концепція" можна назвати „сучасним" перш за все в європейському розумінні – як театр сучасної драматургії. Під „сучасним" маються на увазі не тільки і не стільки п'єси із сучасного життя, а твори, що відображають дихання часу, дух нашої епохи.

В репертуарі театру на теперішній час є такі вистави як: трагікомедія „Рентген усміхнених сердець" та оперна театральна вистава за мотивом одноменної опери В. А. Моцарта „Дон Жуан". Вже в листопаді маріупольці зможуть побачити дві прем'єри від Незалежного театру авторської п'єси „Концепції" – психологічну драму „Страхи в стилі Ню" та фантасмагорію „Другий шанс". Особисто мене інтерв'ю з режисером театру Олексієм Гнатюком переконало, що цей колектив готовий і надалі завойовувати любов маріупольських глядачів, адже актори постійно вдосконалюють свою майстерність і завдяки креативному баченню режисера будуть приємно вражати своїми новими виставами.

Домой с победой. Мариупольский шахматист завоевал титул чемпиона

09.07.2019, 0629.com.ua

Шахматист Игорь Ярмонов в Словакии завоевал титул чемпиона мира

Сегодня, 9 июля, на железнодорожном вокзале Мариуполя было многолюдно. Горожане и представители департамента молодежи, культуры и спорта встречали выдающегося мариупольского шахматиста Игоря Ярмонова.

Он побывал на чемпионате в Словакии, где в 5-ый раз стал чемпионом мира по шахматам среди спортсменов с нарушением опорно-двигательного аппарата.

Президент федерации шахмат Мариуполя Владимир Гутников отметил, что знает Игоря более 20 лет. Его первым тренером был отец, который научил парня играть в шахматы в 6 лет. „Это человек, который всего достиг сам. У него столько кубков и медалей, что их уже можно измерять килограммами", – сказал он.

Начальник управления спорта горсовета Алексей Казанцев, подчеркнул, что Игорь

Ярмонов - это лицо шахмат Мариуполя и благодаря ему к шахматам тянутся дети, а городская власть имеет вдохновение развивать этот вид спорта.

„Благодаря таким людям, которые показывают результат, шахматы получают новый виток развития в нашем городе," - сказал он.

⚓ На вокзале Игоря Ярмонова встретили аплодисментами и цветами. Даже незнакомые люди специально останавливались, чтобы поздравить чемпиона.

⚓ Как рассказала супруга Игоря Галина, для Игоря это был 19-й чемпионат и он приехал на него в статусе фаворита. Перед шахматистом была огромная ответственность - защитить свой титул. Он сразу же захватил лидерство и подтвердил свой статус сильнейшего.

⚓ Галина говорит, что ее муж посвящает каждую медаль кому-то выдающемуся. В прошлом году к 240-й годовщине города, а сегодняшнюю победу - родителям.

„Он стремился, хотел выиграть, и у

него все вышло. Если этот человек ставит цели - он достигает их", - рассказывает Галина Ярмонова. Она добавила, что ее муж уделяет шахматам максимальное количество времени и готовится к новым победам.

Сталевара Мариуполя одели в украинскую вышиванку, 15.05.2019, mrpl.city
Іоанна Вишневська
Символ Мариуполя высотой в 10 метров ко Дню вышиванки одели в украинскую национальную одежду. Вышиванка с узором 2х3 метра сегодня, накануне праздника, сменила традиционный строгий наряд сталевара-памятника, установленного на въезде в город.

⚓ Традиция одевать символ города в праздничный наряд появилась благодаря Группе Метинвест и впервые была реализована к 120-летию металлургического комбината имени Ильича в 2017 году. Идея же принадлежит Молодежной организации комбината им. Ильича. „Сталевар" олицетворяет всех мариупольцев,

которые трудятся для своего города и страны. Металлурги не забывают о своем „коллеге" - и в День вышиванки он станет символом патриотизма.

Чтобы дресс-код „Сталевара" соответствовал праздничному, потребовалась специальная техника.

„Сегодня, одевая вышиванку, мы не задумываемся о сакральных символах и смыслах, которые скрыты в ее узорах. Это целая история любви к своему краю и семье. Издревле с каждым стежком женщина выполняла своего рода ритуал, желала своему ребенку, мужу, или другому родственнику здоровья, счастья, добра. Поэтому вышиванка всегда считалась мощнейшим оберегом. Сотни и даже тысячи пожеланий складывались в красивейшие узоры для защиты любимого человека. У нашего узора задача будет масштабнее - он должен защищать всех жителей Мариуполя", - рассказала руководитель ТО „Вдохновение" Раиса Кислощаева.

Напомним, что весной 2018 года „Сталевар" „переодели" в футболку – украинский этнопринт с признанием в любви к родному городу. Сердце на новой одежде символизировало любовь к стране, родному городу и профессии.

Перед новым 2018 годом „Сталевара" „согрели" теплый шарф длиной три метра. На нем цветами раскаленного металла и синего моря расцвел уникальный приазовский орнамент, который также разработали берегини из „Вдохновения". Они совместили в уникальном узоре элементы аутентичной вышивки различных народов, проживающих в Приазовье.

Отметим, что завтра, 16 мая, Мариуполь отпразднует флешмобом и парадом в национальных рубашках День вышиванки.

Мариупольскую школу „одели" в Приазовскую вышиванку и украсили оригинальными муралами

Яна Иванова, 17.05.2017, mrpl.city

Накануне Дня вышиванки в Мариуполе презентовали оригинальные муралы, которые украсили стены ОШ № 17. Муралы „Украина" и „Космос", а также уникальную, специально разработанную вышиванку, характерную именно для Приазовья, изобразили на здании школы мариупольские художники Александр Писарчук и Дмитрий Вовк, передает MRPL.CITY.

⚓ Рисунки занимают пространства площадью в 80 и 76 кв.м. На самом главном — жизнерадостная девушка-украинка в пышном платье, в складках которого - степи, леса и дома. Мурал, украшающий основное крыло школы, дополнят уникальной вышиванкой, разработанной коллективом Творческого объединения художников и народных умельцев „Вдохновение".

⚓ Второй мурал, изображающий ракету из стопки книг в космосе, — нанесли на стену возле спортивной площадки школы. На все это художники потратили более 200 баллонов краски.

⚓ Как рассказала заместитель директора по воспитательной работе ОШ № 17 Оксана Киор, идея преобразить школу на Правобережье Мариуполя родилась у школьников и учителей на уроке экологии.

⚓ „С учащимися мы говорили о том, что каждый может сделать для родного края, рассматривали от простых до сложных вариантов. Реализация большинства идей упиралась в средства. Вдохновившись примером победы во всеукраинском проекте „Моя школа" ОШ № 15, я и педагог Любовь Бельская также решили попытать счастья в конкурсе грантов, подали несколько заявок в ЮНИСЕФ. И вдруг случайно в соцсетях связались с мариупольцами, рисующими муралы!" — отмечает Оксана Киор.

⚓ Проектом заинтересовались меткомбинат им. Ильича и „Азовсталь", которые выделили на реализацию идеи 39 тыс. грн.

⚓ Самым необычным в этом проекте стало создание аутентичного национально го орнамента Мариуполя. Фактически ОШ № 17 „одели" в уникальную украинскую вышиванку.

„Поскольку такого в Мариуполе еще не было, наша школа станет первой облада тельницей вышиванки. Мы хотим, чтобы мариупольцы носили вышиванки не Полтав ской или Закарпатской области, а именно наши, приазовские", - делятся педагоги школы.

⚓ По словам мастерицы творческого объединения „Вдохновение" Раисы Кислощаевой, для Мариуполя народные умельцы создали вышиванку-оберег.

„Мы использовали восьмиконечный крест, который в древности имел сакральное значение. В нашем случае орнамент также дополнен четырьмя ромбами, символизирующими стороны

света. Цветовая гамма вышиванки подбиралась в соответствии с нашей местностью: орнамент выполнен в двух цветах – морской волны и красном, огненном, символизирующим цвета раскаленного металла", – уточнила Раиса Кислощаева.

⚓ Усилиями родителей, местных жителей, учащихся и педколлектива со здания школы сняли коммунистическую звезду, удалили старую побелку и заново оштукатурили стены.

⚓ „В этом проекте мы стали единой командой – несмотря на холода и дожди каждый трудился по мере сил. Нашлись и средства, и помощники, и леса. Школьников домой не выгонишь: уроки заканчиваются – они стоят и смотрят, как рисуют мурал, гадают, какими цветами раскрасят школу", – подчеркнула Оксана Киор.

⚓ Инициаторы и разработчики проекта предполагают, что аутентичный орнамент станет национальным символом Приазовья.

Мариуполь изобрел свой аутентичный орнамент и открыл объединяющую инсталляцию, mrpl.city, 04.11.2017

С песнями, танцами, конкурсами и сладкими угощениями мариупольцы отпраздновали день рождения новой городской достопримечательности, передает MRPL.CITY.

Сегодня общественный союз „Зеленый центр Метинвест" праздновал четвертую годовщину со дня своего создания на Театральной площади.

В рамках праздника для детей были организованы веселые игровые программы, спортивные конкурсы.

А также мастер-класс по рисованию национальных украинских узоров.

Представители „Зеленого Центра" угощали участников праздника чаем из большого самовара, сдобой и сладостями.

Детворе в подарок вручили множество разноцветных воздушных шаров.

Гости танцевали и пели с артистами, представившими для них концертную программу,

Именинника поздравили представители руководства города.

Координатор общественного союза „Зеленый центр Метинвест" Сергей Магера торжественно вручил активистам организации и представителям КСНов почетные грамоты и подарки в честь праздника.

После этого состоялась презентация национального украинского орнамента, который будет символизировать Мариуполь и Приазовье, и „Дерева Единения" - инсталляции, символизирующей единство Украины.

В разработке и реализации аутентичного орнамента Мариуполя участвовали 15 представителей творческого объединения „Вдохновение". Сергей Магера вручил объединению в подарок сертификат на 5 тыс. грн.

Инсталляцию выковал кузнец Виктор Васильев, ее 25 листьев с изображением узоров каждой области Украины создали 6 мариупольских художников под руководством Александра Малаховского.

Одна из участниц проекта Наталья Констанская сообщила, что она работала над узорами Хмельницкой и Черкасской областей. На каждый узор у нее ушло 12 часов работы.

Создатели проекта обратились к мариупольцам с просьбой сберечь „Дерево Единения" от актов вандализма. Кузнец Виктор Васильев, обращаясь к горожанам, попросил не рисовать на листках дерева и не ломать кованые части инсталляции.

Напомним, мариупольцы и гости города могут стать участниками конкурса селфи с „Деревом Единения".

Маріупольська поетеса Оксана Стоміна: життя між рядків,
Ольга Демідко, 04.03.2019, mrpl.city

Не так багато людей, чия присутність додає легкості та комфорту. Здається, що такі люди навіть не уявляють, як багато вони можуть зробити для тих, хто поруч. У них безмежно позитивна енергетика, що має цілющі властивості. Моя наступна розповідь присвячена саме

такій легкій і чудовій людині, з якою пропоную познайомитися ближче. Це маріупольська поетеса і громадська діячка Оксана Стоміна, яка живе віршами, завжди усміхнена і сповнена ідей, надихає вмінням співпереживати та робити все щиро, по-справжньому...

⚓ Поетеса любить Маріуполь з дитинства. Вона згадує, як гуляла містом з дідусем і бабусею. Дідусь Іван найбільше любив Приморський парк, знав у ньому кожну квіточку і кущ. Маленька Оксана думала, що цей парк - справжнє володіння дідуся, яке він передав онучці у спадок. Також вона обожнює Азовське море, яке її надихає. Наша героїня наголошує, що „любов до свого міста, шанобливе ставлення до людей, позитивне ставлення до життя не є чимось особливим. Це скоріше норма для адекватної й вихованої людини". Оксана намагається жити так, щоб радіти та радувати інших. Вона любить любити й вдячна Богу та батькам за цей щедрий подарунок - життя!

Без меры глуп и в меру благороден
Чуть-чуть романтик, где-то циник, я
Вдруг понял: в мире много чьих-то родин,
Но есть одна особая — моя!

Любов до гармонії римованого слова і літератури прищепили Оксані батьки. Вона виросла на чудових віршах своєї мами. Цікаво, що перша книжка, яку Оксана видала з сестрою Юлею, стала саме збірка маминих дитячих віршів, які вони знали напам'ять і легко від творили для цієї справи. Батько Оксани пише легку та іронічну прозу. Зокрема, на полицях магазинів можна знайти дуже цікаву книгу про його першу подорож за кордон, в Ізраїль.

За освітою Оксана — вчитель початкових класів, математики та психолог. З дитинства вона мріяла бути вчителем, але „людина розраховує, а Бог вирішує..." У результаті, займалася ще й рекламою, і страхуванням.

Наша героїня з дитинства любить подорожувати. Цю любов їй теж прищепи

ли батьки, а з часом її бажання відвідувати нові країни підтримали й чоловік з донькою. На їхньому рахунку вже 30 країн. Оксана підкреслює, що

„ подорожі не тільки збагачують інтелектуально. Вони роблять тебе толерантнішим, уважнішим, вчать шанобливому ставленню до різних людей. І, як це не дивно, посилюють любов до Батьківщини. Це дійсно велике щастя - повертатися додому!"

Есть много разных мечт,
больших и праздных,
Есть много правд, натянутей струны...
Есть много судеб самых-самых разных,
Моя - равна судьбе моей страны!

Оксана дуже болісно переживала військові дії в країні. Вона бачила трагедії людей поруч і хотіла дати людям можливість розповісти, що вони переживають. Так виникла ідея видати збірку „По живому. Околовоенные дневники", яка стала важливою і для авторів (всі автори збірки - мешканці прифронтової або

окупованої території), і для тих, хто вміє читати. Не просто знає букви, а готовий відчувати прочитане. „Це історія, яку потрібно зберігати", — наголошує поетеса. І водночас це її особистий маленький, посильний внесок у перемогу України, і у перемогу Миру над Війною загалом.

Кожен із нас у Всесвіті – тільки атом,
Знаю. Але ж ці очі, дві глибини...
Боже, якщо він потрібен тобі солдатом,
Дай йому шанс повернутися із війни.
Боже! Серед шаленої круговерті
Вже не важливі приводи та причини.
Знаєш, якщо він буде за крок від смерті,
Хай вона не помітить цього хлопчини!
Десь там, за бруствером мрії мовчать
зозулі,
А під уламками віри бракує сонця.
Але нехай його оминають кулі!
Боже, признач йому Янгола-охоронця!
Якщо це справді для чогось потрібно, може,
Цього не покарає Твоя десниця?
Дай йому першим зробити свій постріл,
Боже!
І... відпусти йому це, коли все скінчиться.

Презентація збірки відбулася по всій Україні: від Одеси до Луцька, від Краматорська до Львова. І усюди авторів зустрічали небайдужі та щирі слухачі. „По живому" – це не комерційний, а соціальний проект. Тому всі партнери допомагали на волонтерських засадах. Охочих допомогти було і є дуже багато. Наприклад, переклад книги литовською мовою, а згодом і презентацію в Литві зробив Союз письменників Литви абсолютно безкоштовно. Цікаво, що англійською збірку переклав американський перекладач Райлі Костіган, який є перекладачем книги Сергія Жадана та до якого стоїть неймовірна черга. Він переклав більшу частину прози. Причому, як всі на волонтерських засадах, ще й подякував за надану можливість перекладати таку сильну книгу. Але перш за все Оксана дуже вдячна другу і співавтору проекту Олегу Українцеву!

Цікавою і продуктивною для Оксани

була торішня поїздка до Німеччини. На запрошення декана університету міста Зіген професора Фолкера Вулфа вона і троє маріупольських художників – Олена Українцева, Ганна Торкаєнко і Євген Сенсуаліс, які ілюстрували книгу „По живому", презентували її та виставку картин і інсталяцій про життя біля війни. Під час поїздки маріупольська поетеса познайомилася з професором Девидом Ренделом з Британії та перекладачкою Ритою Гринко з Зігена, в партнерстві з якими вже видала нову книгу. Ця збірка – це не перекладне видання, а абсолютно нова книга, яка відразу ж вийшла у світ німецькою мовою. У перекладі її назва звучить так: „Війна приходить без запрошення. Українські щоденники". Центральне місце в ній посідають світлини, а до них – публіцистичні статті, есе і щоденникові нариси. Шість авторів, три розділи – Крим, Донбас, Маріуполь. Розділ про Маріуполь найбільший і містить, крім інших,

світлини чудового маріупольського фотографа Євгена Сосновського.

Наступним проектом Оксани й команди ГО „Паперові сходи" стане дитячий проект, розрахований на участь дітей прифронтових територій, де зараз найбільш гостро відчувається підвищена тривожність і нервова напруга серед дорослих і дітей. Оксана з Олегом Українцевим вирішили створити унікальну книгу, написану підлітками, але адресовану дорослим. Вона так і називається „Лист дорослому". Запропонували дітям написати листа на будь-яку тему з питаннями, побажаннями, зауваженнями, болем і радістю. Це буде свого роду посібник по вихованню дітей, написаний ними самими. Поради дорослим, так би мовити, із перших рук. Книжка буде невимовно зворушливою, обіцяє авторка.

Маріуполь присутній у кожному вірші Оксани: у рядках чи між рядків. Десь

згадується назва вулиці, десь розповідається про когось із симпатичних їй маріупольців. До речі, один з віршів — „Останній прапор" — про події 2014 року в Маріуполі завдяки відомому київському автору і виконавцю В'ячеславові Купрієнку став піснею. А Валентина Півень зробила на пісню чудовий кліп. Багато маріупольців по бачать в ньому себе.

Оксана — дуже різнобічна людина. Вона катається на лижах, грає у великий теніс, любить велосипед, походи в гори. Також поетеса — унікальний колекціо нер. Наприклад, у неї можна побачити національні головні убори. Її гості дуже полюбляють приміряти предмети колекції. Збирає також слонів. І най цікавіше — зізнання в коханні, написа ні закоханими на асфальті. Вона їх фотографує і зберігає. Хобі Оксани підтримують і друзі — надсилають світлини з різних міст. А головні убори привозять звідусіль.

"Ми – немов дві половини одного міста.
Без тебе для мене це місто не має змісту,
Це місто не має сенсу і глибини.
Без мене руйнуються в ньому дахи і стіни,
Без мене воно перетвориться на руїни,
Немов після землетрусу або війни.
Проте, якщо ми удвох, все іде як треба:
Всі сходи за першим бажанням ведуть у небо,
Всі двері – у щастя, всі хвіртки – у ті сади,
Де квітне кохання, й співають про нього птиці;
Де на діамант перетворюються дрібниці,
Де мешкає ніжність і всюди її сліди".

Дорогі маріупольці, читайте вірші Оксани Стоміної, вони є в різних збірках. Є вірші й у відкритому доступі в інтернеті. Відкрийте для себе унікальну авторку з рідного міста і можливо знайдете щось і про себе!

Улюблені книги Оксани Стоміної:
„Над прірвою в житі" та інші речі Дж. Д. Селінджера, твори О. Генрі, Г. Горіна, „Важкий пісок" та інші твори А. Рибакова, „Бабин Яр"

А. Кузнєцова, книги Дж. Орвелла, звичайно, короткі твори Януша Вишневського та вірші М. Цвєтаєвої, Й. Бродського, В. Маяковського, Б. Пастернака, В. Полозкової, С. Жадана та багато інших.

Курйозний випадок з життя: „У мене їх було чимало, але перше, що згадалося, – це випадок з дитинства. Справа була класі в третьому, напевно. Я займалася танцями, і одного разу під час виступу просто на сцені у мене відірвався ґудзик на спідниці. Спідниця почала падати, але її вчасно підхопив мій партнер. Довелося по ходу змінити танець. Так ми до кінця і дотанцювали: він тримає мене за талію, а заразом тримав мою спідницю. До речі, ця історія – чудова ілюстрація до сьогоднішньої розмови. До слова про надійних попутників. Чого вам усім і бажаю, дорогі мої маріупольці!"

Улюблені фільми: „Життя прекрасне" Роберто Беніньї! „Голова у хмарах", „Піаніст", „Форест Гамп", „Правила виноробів", „Термінал", „Амелі",

„Той самий Мюнхаузен", "Собаче серце" тощо.

Порада маріупольцям: „Не відмовляти собі в задоволенні радувати інших. Деякі люди вважають такі потуги марними, мовляв, одній звичайній людині не під силу змінити світ. А ви не думайте про результат, отримуйте задоволення від процесу. Знайдіть надійних супутників, однодумців, і насолоджуйтеся дорогою. Коли робиш щось хороше, все чарівним чином складається саме собою..."

Oleksandra Sladkova 25.03.2017

Маріуполь живе своїм багатовіковим життям в 20 км від "сірої зони". Вразив район вернакулярної архітектури. Вразила дуже мала кількість парканів. Часом можна зайти на подвір'я старого будинку і тільки місцевий пес здійме галас. Вразила водонапірна вежа, яку віддали „хіпстерам" для експериментів. Вразили горнющі велетенські заводи з різнобарвними викидами. Вразило спокійне море, яке відрізано від міста не

лише коліями, але й двома довгими поїздами, поставленими на колії навічно, щоб люди ходили лише по єдиному містку над коліями. Вразив великий спокій.

Лариса Петрова, Фестиваль "З країни в Україну", 23.03.2017
Фокус-група „Маріуполь туристичний". 16 березня в рамках фестивалю „Обличчя міст" відбулася зустріч однодумців, які прагнуть позитивних змін та розвитку міста Маріуполя та Приазов'я. Протягом заходу активно обговорювались теми внутрішнього туризму, розвитку промислового туризму, розробка туристичних маршрутів містом та інше. Представники туристичних фірм - „Азовинтур", „Спутник", „ОНИКС-ТУР", „Marco Polo", МДУ, Маріупольського коледжу ДВНЗ „ПДТУ", ДонГУУ, Мангушський РБК, Західноукраїнського ресурсного центру, активні громадяни та ініціативна група фестивалю запланували наступну зустріч для визначення конкурентноспроможності і формування туристичного образу нашого краю.

Юлия Шалаева, 03.11.2017
Молодежь и подростки из Молодежного центра #Orangehouse Центральной детской библиотеки разработали социальный проект „Арт-пространство" и получили финансирование от лаборатории молодежных инициатив, организованной Мариупольским Союзом Молодежи. Проект реализован при финансовой и технической поддержке ЮНИСЕФ. Воплотил идею ребят художник **Николай Шевченко**. И теперь здание библиотеки заиграло яркими красками. Шарики, перышки, книжки, карандаши и совушки - символ мудрости вызывает восторг у маленьких и больших читателей.

Юлия Шалаева, Культура Маріуполя
09.09.2017
Маріуполь - це ми: історія"
"Стартував дитячий фестиваль „Маріуполь-це ми: історія", переможець конкурсу соціальних проектів „Місто нашими руками", організованого Громадською спілкою „Зелений центр Метінвест", тих хто з певних причин не завітав на свято, чекаємо в неділю в міському саду о 14 годині.

Розпочав святкову програму, концерт, в якому прийняли участь працівники бібліотек, юнаки та дівчата з молодіжного центру при Центральній дитячій бібліотеці, вихованці маріупольської школи мистецтв, колективи „Червона калина", „Калинонька" (ПК „Маркохім"). Продовжили фестиваль: конкурси, квести, вікторини, селфі-зони, ігри, посвячення в козачата, змагання на кмітливість та спритність, а також безліч майстер класів в різноманітних техніках, ось лише невелика частка заходів, які були представлені маріупольській дітворі на фестивалі, приуроченому дню міста. Головною метою дитячого фестивалю було в ігровій формі розповісти про цікаві та маловідомі факти з історії міста. Кожен мав можливість вибрати щось цікаве саме на свій смак. А посмакувати було що, 10 локацій - 10 вулиць міста які радо зустріли гостей і занурили дітлахів в життя міста та дали можливість кожному отримати море позитиву. Кожна локація мала назву вулиці про яку розповідала і давала можливість дізнатися щось цікаве та маловідоме.

Гигантские писанки из Мариуполя украсили Киев, mrpl.city, 10.04.2017

Центр столицы украсили 7 писанок из Мариуполя, некоторые из которых в высоту достигали одного метра, передаёт MRPL.CITY.

На Софийской и Михайловской площадях в Киеве в рамках всеукраинского фестиваля Писанок 2017 выставлено 585 расписанных яиц, среди которых гигантские писанки из Мариуполя.

Как сообщила куратор проекта от Мариуполя – руководитель фолк-клуба „Макошь" Светлана Мешкова-Давиденко, в этом году наш город на фесте кроме неё представляли восемь художников: Подтыканова Наталья, Зоренко Оксана, Чебанова Татьяна и четверо юных художников – Мешкова Анастасия, учащаяся 7-А класса школа №10, Мешков Сергей, учащится 1-Г класса школы №10, Подтыканов Петр, учащийся 6-А класса и Подтыканов Владислав, учащится 2-А класса школы №61.

Они представили для участия в арт-перформансе семь своих произведений.

Светлана Мешкова-Давиденко сообщила, что для участия в выставке были реализованы три направления росписи: традиционное, детское и авторское.

Самыми большими по размеру были три авторские писанки метровой высоты. Участникам проекта бесплатно выдавались три лёгкие заготовки из стекловолокна и краски. После окончания росписи и фотосессии авторы отослали свои работы почтой в Киев.

Как уточнила Светлана Мешкова-Давиденко, открытие выставки планировалось на субботу, 8 апреля. Но, в связи с ненастной погодой, его перенесли на сегодня.

Участники фестиваля выразили надежду, что подобное мероприятие будет организовано в Мариуполе!

„Хотелось, чтобы в нашем городе проводилось что то подобное фестивалю в Киеве, так как подобные мероприятия очень сближают".

В центре Мариуполя устанавливают огромные писанки, привезенные из Киева, mrpl.city, 26.04.2019

В Мариуполе у театра создают арку с двумя тысячами пасхальных яиц и устанавливают гигантские писанки. Об этом MRPL.CITY сообщила куратор проекта Елена Мозгина, уточнив, что пасхальная выставка будет размещена на двух локациях, первая из которых строится у фонтана в Театральном сквере.

„Посетители сквера будут проходить под двумя арками, которые монтируют на аллеях, ведущих от ступеней фонтана к театру. На арках подвесят 2000 деревянных писанок, изготовленных украинскими художниками для фестиваля, который несколько лет проходил в пасхальные дни на Софийской площади в Киеве. Вторая локация разместится после проведения уборки на Театральной площади в 12:00. Здесь мариупольцы увидят гигантские писанки и пасхальных кроликов, также

привезенных из Киева," — рассказала куратор проекта.
Она уточнила, что идея перевезти экспонаты фестивальной выставки в Мариуполь появилась давно, но реализовать её удалось только в 2019 году, так как Софийская площадь реконструируется.
Елена Мозгина отметила, что к следующей Пасхе планируется пригласить к участию в мероприятии мариупольских художников.

В мариупольской „Веселке" появились расписные быки, Ганна Хіжнікова, 15.12.2020, mrpl.city

В мариупольском парке „Веселка" сегодня, 15 декабря, появились скульптуры новогодних быков.
Об этом MRPL.CITY сообщила постоянная читательница Наталья Смирнова. Она также прислала фото, на которых видно 8 расписанных фигур животных. Дизайн каждого уникален. Один из символов года посвящен фестивалю MRPL.CITY. На его боку написан слоган феста: — „Так звучит лето" и изображены танцующие люди.

В КП „т.ЕНиВ" решили создать праздничное настроение мариупольцам, рассказав легенду об этом животном.

„Это история о могущественном и щедром бычке, который спал очень долго, целых 12 лет. И вот проснулся он и, оглянувшись, заметил, как много печального происходит вокруг. Бычок решил помочь и, благодаря своей настойчивости, побеждая каждую жизненную трудность! А каждая победа бычка дарила людям волшебный огонек, чтобы они сохранили в сердце и верили, что все сбудется", – говорится в легенде.

Известно, что всего в парке „Веселка" установят 12 оригинальных скульптур быков.

Напомним, символические быки украсят праздничные локации в Мариуполе. Известно, что статуи расписаны вручную художницей Марией Тумановой.

Символические быки украсят праздничные локации в Мариуполе
Ігор Романов, 07.12.2020, mrpl.city

Статуи белых быков, символизирующих наступающий 2021 год, будут расставлены на праздничных локациях в Мариуполе. Об этом говорится на странице „Маріуполь - туристичне місто" в Facebook.

Известно, что статуи расписаны вручную художницей Марией Тумановой. Голова и туловище одного из быков разукрашены цифрами, буквами, также изображен тетрадный лист в клеточку и школьный звонок, а рога и глаза имеют золотистый цвет.

„Приближается 2021-й год, который пройдет под знаком белого металлического Быка. Именно этот символ будет украшать зимние локации города Марии в этом году. Каждый из бычков с индивидуальным дизайном и со своей историей", - говорится в сообщении.

Напомним, в ближайшие дни в центре Мариуполя начнут монтировать

главную елку города. Журналисты MRPL.CITY узнали, как будет выглядеть новое новогоднее дерево Мариуполя – в стиле „нью-йоркской", и как будет украшена площадь у драмтеатра.

„Нью-елка" и арочный городок: как будет украшен центр Мариуполя к Новому году, Ганна Хіжнікова, 02.12.2020
mrpl.city

Уже на следующей неделе в центре Мариуполя начнут монтировать главную елку города. Журналисты MRPL.CITY узнали, как будет выглядеть новое новогоднее дерево Мариуполя – в стиле „нью-йоркской", и как будет украшена площадь у драмтеатра.

⚓ Высота искусственной новогодней красавицы составит 14 метров, ее диаметр – 9 метров. Она будет декорирована оригинальными новогодними шарами и гирляндой белого цвета с теплым оттенком. Верхушку украсит полутораметровый двенадцатиконечный кристалл. В него будут вмонтированы светодиодные

элементы.

⚓ Вокруг дерева установят декоративные арки на 12 колоннах. Они также будут украшены иллюминацией и елочными игрушками.

⚓ Элементы арочной конструкции разместят вокруг елки на определенном расстоянии, что позволит посетителям свободно передвигаться вокруг главного символа Нового Года. Эта инсталляция по дизайну сочетается с новогодним деревом и является завершением новогоднего ансамбля.

⚓ На площади планируют расположить 3-х, 2-х и 1,5-метровые декоративные сферы. Одни будут с надписью „2021", в других разместят символы Мариуполя-якоря. Все сферы будут декорированы гирляндами и мишурой.

⚓ Ранее сообщалось, что культурно-туристический центр „Вежа" готовит новогоднюю выставку детских рисунков „Зимняя сказка в Мариуполе".

В водонапорной башне Мариуполя прошли первые экскурсии для горожан

Ігор Романов, 30.09.2018, mrpl.city

В Мариуполе в открытой после реконструкции водонапорной башне стартовали экскурсии.

⚓ Как рассказала команда „Вежі", сегодня экскурсии проходили в течение всего дня. В целом было проведено пять организованных экскурсий по десять человек. Помимо этого, в креативное пространство постоянно шли посетители, которые не регистрировались на экскурсии. Перед входом выстроилась очередь, которая заняла всю парковку.

⚓ Мариупольцы узнали историю водонапорной башни и концепцию креативного пространства „Vezha", а также посмотрели на город с новой смотровой площадки. Так, некоторых жителей интересовало, как здание простояло сто лет и хорошо сохранилось. По словам экскурсоводов, существует легенда, что в то время в цементный раствор добавляли яйца.

⚓ На четвертом этаже посетителей заинтересовало **пианино**. Как оказалось, его занесли прежние арендаторы башни. При реконструкции было решено оставить музыкальный инструмент. Один из посетителей воспользовался возможностью сыграть на пианино.

⚓ Первый месяц „Вежа" будет работать бесплатно с 10 до 22 часов. Будут доступны туристический центр, коворкинг, лекторий, зона отдыха и смотровая площадка.

⚓ Напомним, водонапорная башня была построена в 1910 году по проекту архитектора **Виктора Нильсена**. В башне сочетаются несколько архитектурных стилей: готика, ренессанс и барокко. После 1932 года здание начали использовать как пожарную каланчу. Позже в ней размещался офис одного из банков и структурные подразделения горсовета.

Погода в Мариуполе: чем порадует первая осенняя неделя горожан
mrpl.city 01.09.2019

В первую неделю сентября осень не успеет полноценно вступить в свои права. Погода в Мариуполе будет теплой и сухой. Как сообщает Укргидрометцентр, осадков в течение недели не предвидится.

В понедельник мариупольцев ждет сухая, жаркая погода, столбики термометров поднимутся до 26-28 градусов выше нуля. К вечеру температура воздуха будет достигать 16-18 градусов.

Во вторник и среду днем сохранится жаркая погода - до 29 градусов тепла. Ветер будет достигать 3-8 м/с, без осадков.

Безоблачная погода позволит на время забыть о том, что за окном осень, а не июльское лето.

Существенных изменений к концу недели синоптики не прогнозируют. В четверг и пятницу днем воздух нагреется до 25-27 градусов тепла. Вечером немного

похолодает – до 14–16 градусов тепла, без осадков.
Погода на ближайшую неделю в Мариуполе будет способствовать городским прогулкам, пикникам и даже купанию в еще по-летнему теплом море.

„Такого еще не было в этом году": в сети показали бушующее под Мариуполем Азовское море
Ганна Хіжнікова 05.08.2019 mrpl.city
Снимки пустынных пляжей и шторма на Азовском море опубликовал в Facebook мариуполец Александр Федоров.
Изображения бушующих волн на Центральном пляже Мариуполя и в Мелекино Александр сделал при помощи веб-камеры Guru. Также он прикрепил данные специальных программ, на которых видно, что скорость ветра достигала 23 м/с.
„Идёт буря. Гром. Может быть и отключение света. Такого не было ещё в этом году. Будьте аккуратнее... Не планируйте сегодня прогулки... Завтра все стихнет более-менее," – подписал изображение автор.

В комментариях к публикации пользователи делятся: „Ужасное состояние в такую погоду", „На Левом уже нет электричества", „Мы не из робкого десятка, нас таким не напугать", „Дверь невозможно открыть из-за ветра", „На Слободке не было света. Только дали. Вроде бы растянуло всё, и опять черные тучи идут", „Все яблочки посыпались".

Пользователь Елена Сугак также опубликовала фото бушующих волн с Косы.

Напомним, что в шторм на побережье Мариуполя волны достигали полутора метров.

На фестивале уличной еды мариупольцы съели около 150 кг мяса и 100 раков
mrpl.city, 09.10.2016

Фестиваль уличной еды за первый день накормил мариупольцев порядка 150 кг мяса и 20 кг скумбрии, приготовленными на гриле.

По словам кулинаров одной из самых популярных локаций фестиваля, мариупольцы с удовольствием покупали все съедобное.

„Я даже не представляю, сколько людей

мы накормили. Только свинины было продано 100 кг, а также 20 кг баранины, 20 кг крыльев, 20 кг скумбрии и 100 штук раков. И горожане продолжают идти, а мы будем кормить их дальше", – поделился с MRPL.CITY кулинар Михаил. Секрет приготовления вкусных блюд он, конечно же, раскрывать не стал. По его словам, горожане также активно пили пиво, глинтвейн и чаи.

Кроме того, мариупольцы смогли попробовать множество необычных сладостей и принять участие в самых разных платформах для развлечений.

Так, „Уличный театр" собрал немало зрителей и участников. Как рассказала организатор театра Евгения Загорулько, созданная камерная атмосфера пришлась мариупольцам по вкусу.

„В этом авангардном виде искусства творческая душа может выражаться абсолютно свободно – мы не ставили никаких ограничений. Здесь читали сказки, лекции, показали презентации книг, стихи декламируются в течение всего дня. Желающих поучаствовать

было столько, что даже сбились со счету. Многие спрашивали, есть ли у нас гитара или еще какие-то атрибуты для выступлений, чтобы выразить мысли и эмоции. Можно смело сказать, что город открывается совсем с другой стороны - это город талантливых, поэтических личностей", - отметила Евгения.

Впечатлило происходящее и финалиста „X-Фактора", а ныне вокалиста американской power-metal группы „Cry Venom" Алексея Смирнова.

„Мы здесь недавно, но уже успели купить кота Саймона, сфотографировались на фоне интересной композиции с цветами. Сейчас пытаемся добраться до пива, а затем пойдем играть в баскетбол. Меня безумно впечатляет, что в Мариуполе проводят настолько масштабные фестивали. Сколько помню этот город, никогда ничего подобного я здесь еще не видел. Тут особая атмосфера - очень дружелюбно. Если сравнить с Киевом и Москвой, где каждый на своей волне, то здесь все как свои. И это очень подкупает", -

поделился эмоциями Алексей Смирнов.

Что и говорить, организованное при поддержке Мариупольского городского совета мероприятие охватило все самое интересное – от вкусностей и дискотеки до мастер-классов и своеобразных локаций.

Так, в одном из уголков показывали немое кино, а в другом дети, привыкшие к современной графике, увлеченно играли перед большими телевизорами в игры 80-х годов выпуска.

На ура раскупали атрибуты с символикой города. Каждый третий знал, что означает **бренд Мариуполя** и приобретал значки и наклейки с его изображением и слоганом.

Сергей Родионов – бренд Мариуполя – это не картинки, а перемены в сознании горожан, mrpl.city, 28.09.2016

О создании бренда, о самом бренде и Мариуполе эксклюзивно для MRPL.CITY рассказал дизайнер **Сергей Родионов**. Именно его проект победил на конкурсе, где путем голосования жители выбрали логотип города.

Сергей Родионов родился в Мариуполе, окончил ПГТУ, где и увлекся брендингом. Долгое время был арт-директором различных интернет-журналов, занимался сайтами The Village и Hopes & Fears. В настоящее время живет в Москве. Удаленность от родного города не помешала Сергею разработать для него бренд и презентовать мариупольцам.

От „Свежий город" до „Вартий твоєї уваги"

Примерно 7 лет разделяют проекты „Мариуполь - свежий город" и „Мариуполь - Вартий твоєї уваги", созданные Сергеем Родионовым. О том, как это было дизайнер расскажет сам:

- Помимо университета, я учился брендингу на различных курсах, читал книжки, статьи в интернете. Интернет - это потрясающий ресурс, в котором можно найти не только лекции и уроки, но и людей, которые готовы тебе помогать учиться и советовать, как решать те, или иные профессиональные задачи. Одной из самых вдохновляющих книг

по брендингу в студенческое время для меня была „Чувство бренда" Мартина Линдстрема. Дизайну же я учился самостоятельно, на практике.

Но по-настоящему занялся брендингом где-то в 2009-м году, когда мы с друзьями открыли что-то вроде дизайн-студии. К нам приходили не только за дизайном сайта, но и просили придумать название компании и фирменный стиль. Примерно в то же время я узнал о брендинге территорий — об этом писали Кейт Динни и Денис Визгалов, и в интернет-пространстве было много обсуждений новых логотипов Мельбурна, Амстердама, Перми.

Мы делали много любопытных проектов-экспериментов. Например, гуляли по Нью-Йорку используя гид по городу Lonely Planet 1997 года выпуска и сравнивали, насколько изменился город за 20 лет. Или же, проехали 13 километров на велосипеде вместе со шрифтовым дизайнером по Бродвею, зафиксировав самые интересные вывески,

и потом собрали из них алфавит самой известной в мире улицы.
Сейчас я консультирую различные интернет-издания по всему миру, помогая им выпускать красивые и интересные материалы быстро. Мы придумываем программы для редакций, которые упрощают работу медиа. Первый проект бренда Мариуполя мы с командой студентов-энтузиастов придумали 7 лет назад. На работу ушло около года, но договориться о внедрении так и не удалось.

Второй подход в 2016 году был короче - на подготовку концепции ушло около 3 месяцев. Но тут стоит подчеркнуть, что это всего лишь идеи, а самое сложное и затратное по времени - это их внедрение в городскую жизнь. Скажем, разработка одного только сайта городского совета по нашему плану займет около года.

На презентации бренда я уже говорил, что при создании нашего первого проекта „Мариуполь - свежий город" в 2009 году, мы делали комплексное маркетинговое

исследование, в том числе, опрос мариупольцев и украинцев об ассоциациях. В то время украинцы вспоминали заводы, проблемы с экологией, море и спорт, а сейчас, к сожалению, ассоциируют Мариуполь в первую очередь с войной.

Бренд Мариуполя имеет довольно гибкий логотип, слоган „Тут варто" или „Тут стоит" и обширную цветовую палитру.

Все это легко трансформируется под различные потребности, видоизменяется, но остается узнаваемым. Также совсем скоро Мариуполь получит оригинальный шрифт. Любое сообщение, набранное им, будет выглядеть уникально — такая типографика с отсылкой к греческому алфавиту будет только у Мариуполя. То есть бренд динамичен в графической части.

В ближайшее время мы доработаем логотип и представим шрифт. Также меняется комплект пиктограмм, в котором появятся оригинальные и знакомые каждому мариупольцу символы. В ноябре на нашем сайте появится макет, в

который можно будет скачать и напечатать на футболке или другой поверхности. К весне хотим разместить объемный логотип на площади и наблюдать за радостными селфи на его фоне.

Сначала мариупольцы увидят визуальные изменения.

Грамотный дизайн сделает город комфортнее и сформирует хороший вкус, удобная и понятная навигация не только поможет приезжим, но и будет мотивировать местных больше гулять и изучать новые маршруты.

Однако полноценно бренд заработает только вместе с внедрением новой концепции развития города. Комплексный подход, когда дизайн объединяется с технологиями и правильной маркетинговой политикой, способен полностью изменить город. Мы хотим сделать Мариуполь приятным для жизни и путешествий. Культура, образование и туризм должны постепенно вытеснить ресурсоемкое, неэкологическое и неэффективное производство.

Ветер перемен

Сергей признается, что по Мариуполю скучает - ведь здесь живут родители и множество друзей. „Для меня это не просто родной город - настоящий дом. Я не теряю связи с городом и в курсе всего, что в нем происходит", - делится он. Говорит, что за последние два года Мариуполь изменился, изменились и люди. Эти наблюдения помогли Сергею в создании бренда:

Бренд в первую очередь про мариупольцев. Можно тысячу раз рассказывать о значении логотипа и графических символах, но наш проект бренда вовсе не об этом. Семь лет назад в Мариуполе было сложно найти уникальную „фишку". Да, это индустриальный город с плохой экологией, да, это город на берегу моря. Но разве этим кого-то удивишь в мире? И разве странный микс тяжелой промышленности и курорта может вызывать гордость у горожан? Сейчас же Мариуполь известен Украине и

миру как город, в котором война дала толчок к развитию. Сначала люди создавали волонтерские центры для помощи военным, а потом начали улучшать город „маленькими" делами, обустроив своими руками двор или организовав субботник в парке. Проект бренда именно об этом „мариупольском эффекте", о людях. Это важно, и это наша ключевая ценность. На мой взгляд жители за последние два года стали активнее - стали охотнее помогать друг другу, собираться вместе, чтобы делать полезные для общества дела и задумываться над развитием города. К тому же мариупольцы сегодня с большим интересом относятся к культурным мероприятиям и глобальным городским трендам. Я был удивлен увидеть мероприятие под вывеской Garage Sale (распродажа старья с ди-джеем, пикником и приятной дружелюбной атмосферой) просто на пересечении улиц Нильсена и Итальянской.

Будущее Мариуполя и мариупольцы!

С оптимизмом Сергей отмечает позитивные перемены в сознании мариупольцев. Также дизайнер надеется, что это существенно изменит и сам Мариуполь:

Мне бы хотелось, чтобы Мариуполь успешно трансформировался из индустриального города с неэкологичным и неконкурентоспособным производством в постиндустриальный город, где инновации, современные технологии, культура, наука, образование и туризм будут играть определяющую роль. Ведь, типичный мариуполец, на мой взгляд, трудолюбив, но помимо работы еще любит активно и красиво отдыхать. Его отличает хорошее чувство юмора и предприимчивость. Любит спорт – футбол, баскетбол, плавание. Так как Мариуполь город мультикультурный и портовый, мариуполец чувствует себя естественно в компании иностранцев. Ну и конечно, типичный мариуполец – патриот своего города и даже микрорайона.

Также я убежден, что, в частности, молодежь города вовсе не инфантильна, как это почему-то говорят. Мои молодые мариупольские друзья путешествуют, занимаются спортом, запускают проекты и создают компании, делая город лучше. Они не так много времени сидят в интернете, как молодежь мегаполисов, зато читают книги, ходят в кинотеатры и предпочитают личное общение виртуальному.

Нужно проводить больше интересных мероприятий на свежем воздухе и в интересных заведениях. В больших городах люди, пресытившись онлайн-общением, организовывают званые ужины. Их организаторы заведомо перетасовывают людей разных профессий, чтобы те заводили новые контакты, а сами приглашают поваров, которые готовят что-то оригинальное и делятся кулинарными идеями. Молодежи необходимы публичные библиотеки, площади с современными тренажерами и буккроссингом, интерактивные театральные постановки, тема

тические фестивали.

Мариуполь и европейцы - различия и уроки

Поскольку Сергей много путешествует по Европе, он успел заметить, чем отличается родной Мариуполь от нее. И сравнивает не абстрактно, а по-настоящему - в глобальных масштабах:

Я думаю, что у **итальянцев** горожанам стоит поучиться доброму чувству патриотизма своей малой родины. Ведь, каждый регион Италии гордо хранит традиции и свою уникальность: гастрономическую, лингвистическую, культурную, спортивную. Местная еда, футбольный клуб из родного города и десяток диковинных слов регионального наречия - это гордость для итальянца и приманка для путешественника. У **голландцев и скандинавов** стоит поучиться хорошему вкусу, гуманизму, взаимовыручке и толерантности. Как рассказывала моя шведская подруга, Катарина, шведы за последние годы приняли больше всех беженцев в Европе и создали им самые лучшие условия.

Ну и тут можно вспомнить голландские и норвежские тюрьмы, которые выглядят по фотографиям лучше и комфортнее, чем украинские пятизвездочные гостиницы!

У **латиноамериканцев и индусов** стоит поучиться любви к жизни и умению радоваться мелочам, смеяться, много улыбаться, а у **калифорнийцев и австралийцев** – любви к спорту и гармонии с природой. Мне бы хотелось, чтобы в Мариуполе люди хорошо знали языки, путешествовали, были открытыми ко всему миру, и не замыкались в себе и локальных проблемах. Чему стоит поучиться у мариупольцев и украинцев – так это прекрасному чувству юмора и умению с улыбкой проходить через любые проблемы.

Я убежден, что позитивные изменения в городе, зависят в первую очередь от нас, простых людей, а не от центральной или местной власти. Важно это понимать и не только требовать – удобный транспорт, установить фильтры или построить детскую площадку во дворе, но и делать окружающую среду комфортнее своими

руками – покрасив стены в подъезде, организовав друзей на субботник, устроив велопробег или кинопросмотр.

Желая на прощание мира и уверенности в будущем, Сергей обещает – для родного Мариуполя у него припасено еще много дизайнерских проектов. И все они связаны с внедрением брендинга города. Это и пешеходная навигация, официальная коммуникация муниципалитета, дизайн для городской транспортной системы, туристический бренд, рекламные компании, коллекция одежды и оригинальные сувениры.

„А еще у меня есть детская мечта, – признается дизайнер. – Я бы хотел поработать над стилем футбольного клуба – от эмблемы и экипировки до брендирования клубного транспорта. Я слышал, что „Ильичевцу" собираются возвращать историческое название, и тогда клубу понадобится ребрендинг".

"Історія одного дня" - книга-знахідка про Маріуполь

Ольга Демідко, 04.03.2020, mrpl.city

В Маріуполі є безліч унікальних історичних споруд, культурних пам'яток та рідкісних книг, історія і походження яких відомі далеко не всім його мешканцям. Мабуть, саме тому я вирішила познайомити вас, дорогі читачі, з одним із найбільш цікавих видань міста. Прочитавши цю книгу, я була у неймовірному захваті від її стилю та змісту. Як-то кажуть, Гоголь відпочиває. Йдеться про „Історію одного дня", надруковану у 1901 році в маріупольській друкарні А. Шпарбера.

Автор книги — російський громадський діяч і політик, член III Державної думи від Катеринославської губернії Петро Валеріанович Каменський. Він займав посаду почесного мирового судді Бахмутського округу (з 1881) і Маріупольського повіту (з 1891 року), був гласним Маріупольського повітового і Катеринославського губернського земських зборів, а також Маріупольським повітовим головою дворянства (1899-1913). Оскільки в повіті практично не було дворян

ства, свою діяльність переважно спрямовував в інтересах сільського населення: українських та російських селян, колишніх німецьких колоністів, селян-греків і євреїв-землевласників. Був відомим лектором і публіцистом. Якщо переглянути список творів Петра Валеріановича виникне враження, що це доволі серйозний лектор, теми якого торкалися релігії, благодійності, освіти, боротьби з бідністю... Але водночас цьому благородному діячу вдавалося писати з гумором та легкою іронією, адже саме так написана книга, присвячена подіям, що відбулися в Маріуполі 6 квітня 1863 року.

За один день доволі кмітливий і завзятий чоловік Григорій Ільяшенко (він же головний герой) вирішив провчити колишнього члена грецького суду Маріуполя Логафетова за зловживання довіреною йому владою. Виявивши неабиякі акторські здібності, він представився уповноваженим імператора і розпорядився „За грабежі та вбивство і взагалі за всі зловживання позбавити (Логафетова) всіх прав стану зі засланням в алтайські заводи у вічні працівники, а маєток його продати з

публічного торгу і задовольнити всіх боржників..." Маріупольська влада, налякана „начальницькою" особою, завзято виконала всі вказівки, заарештувала Логафетова і навіть поголила йому півголови. Але, на жаль, благородна справа Г. Ульященка була розкрита...

Цей короткий переказ - ніщо в порівнянні з самою книгою, яка дозволяє краще зрозуміти побут, відносини між різними народами, особливості життя в Маріуполі наприкінці XIX ст. І якщо вірити автору, ця неймовірна історія не була вигадкою. Дата мене вразила найбільше, адже саме 6 квітня народився мій синочок і я подумала, що це не випадковість. Можливо, настав час представити це рідке і унікальне видання широкому загалу маріупольців. І саме мені потрібно трошки для цього постаратися. Книга зберігається в Маріупольському краєзнавчому музеї.

На щастя, мені вдалося отримати відсканований примірник (звісно, за окрему плату). Читати її не так легко, роздрукувати неможливо дуже

розмитий текст, тому ознайомлюватись можна лише за комп'ютером. Ще й сторінки доволі потерті, але кому сьогодні легко? Набравшись терпіння і ентузіазму, я вирішила адаптувати мову до більш сучасної і найбільш цікаві уривки представити у своїх блогах. А ідей, пов'язаних з цим виданням, безліч. Зокрема, музей неодноразово пропонував поставити на маріупольській сцені виставу за твором П. Каменського. Думаю, дійство було б захоплюючим. Я пропоную ознайомитися з уривками з книги мовою оригіналу. Якщо будуть відступи, переходитиму на українську. Намагалася підібрати найбільш цікаві фрагменти і дуже сподіваюся, що ця книга знайде свого читача в нашому місті, адже вона незаслужено забута і мало кому відома...

„Около чисел 20-х марта 1863 года в г. Бердянске в гостинице „Белого лебедя" Ореховской 3-й гильдии купец Поддубня, торговавший товарами, рассказывал двум своим знакомым Мазину и Колосовскому, о приключившихся

ся ему несчастиях в г. Мариуполь. В числе слушателей находился еще третий слушатель, неизвестный Поддубне, но также внимавший рассказчику, назывался он Григорий Власов Ильященко. Это был молодой человек 33 лет, блондин, ничего особенного из себя не представляющий, никаких, как говорится в паспортах, особых примет не имевший. Он был уроженец города Николаева; в описываемое время проживал с женой в г. Бердянск, где занимался частно чертежными работами местного архитектора. До прибытия в Бердянск Ильященко находился на службе в севастопольской инженерной командировке морской строительной части чертежником и был награжден, как это удостоверяется официальными документами, бронзовой медалью на Андреевской ленте.

Рассказ Поддубни не был связный. Он начал с объяснения, в чем состояло в городе Мариуполе особое греческое управление, но его объяснения были малоуяснительны, ибо они сводились к построению одних и тех

же слов: каторжные порядки, проклятое греческое царство и т.п. Понятно, что эти повторяющиеся фразы, переплетенные с ругательствами и никак не знакомыми с учреждением, которым подчинялось в то время греческое население. На самом же деле, ознакомление с этими учреждениями не представляется делом сложным...

Далі автор на кількох сторінках ознайомлює читача з історією Маріуполя, а саме: з заснуванням міста греками, з грецьким судом, особливостями його роботи, компетенціями, складом...

Из дальнейшего разговора можно было узнать, что в конце 50-х и начале 60-х годов членом греческого суда состоял некий обыватель города Мариуполь Логафетов, он ведал полицейскую часть, был таким образом администратором, имевший своей задачей способствовать благоустройству мариупольского греческого округа и его обывателей. В этакой своей роли он ничего почётного не оставил. Но зато, как полицейский чин, руководивший обходами во время ярмарок в Мариуполе, Логафетов приобрел широкую известность.

Молва соединяла его имя с целым рядом мелких и крупных преступлений. Знаменитые логофетовские обходы надолго сохранились в памяти потомства Мариуполя, которые обычно состояли в разврате, кутежах и обжорстве...

Можливо, читач вже зрозумів, що саме через Логафетова постраждав Поддубня. Далі автор дуже докладно наводить всі скоєні злочини Логафетовим та його загоном, які намагалися уважно „стежити за порядком" в Маріуполі... А от, що відбувалося потім та чому вирішив Григорій Ільяшенко помститися за Поддубню, ви дізнаєтесь у наступному блозі, що вийде трохи пізніше...

В'ячеслав Долженко: „хочу, щоб Маріуполь став найкращим містом на землі!"
26.05.2021 Ольга Демідко mrpl.city

Чогорічь Маріуполь отримав статус Великої культурної столиці. Нещодавно в музеях міста маріупольці ознайомилися з унікальними експонатами. Але не всім відомо, що в Маріуполі є ще один незвичайний

музей, створений зусиллями справжнього ентузіаста.

Розташований музей за адресою проспект Миру, 43. Саме в цьому будинку мешкає В'ячеслав Анатолійович Долженко, який вже 17 років збирає дуже цікаві та незвичні речі. Все життя В'ячеслав прожив саме в цьому будинку, в підвалі якого і створив справжній музей.

В'ячеслав народився в Маріуполі в сім'ї електрика та бібліотекарки. Його мама 48 років пропрацювала в бібліотеці Жданівського металургійного інституту (сьогодні - ПДТУ), який і закінчив Славік за спеціальністю - обробка металів тиском. Однак за перерозподілом не поїхав. Вирішив попрацювати вантажником в театрі. Вважає це найщасливішим періодом в житті. Саме за 3 роки роботи в театрі він познайомився з багатьма цікавими людьми: художниками, артистами. В цей же час з братом починає продавати речі, зроблені власноруч: головні козирки, метелики, жіночі кулончики. Насправді В'ячеслав -

майстер на всі руки. Все, за що він береться отримує унікальний і неповторний вигляд. Після роботи вантажником маріуполець вирішує закінчити курси пожежників у Луганську. Пропрацював 13 років інспектором пожежної охорони. Був і офіцером, і капітаном. Мабуть, В'ячеслав – єдиний інспектор пожежної охорони в країні, який штрафував людей і сам платив за них гроші. Насправді він не міг інакше. Чоловік завжди знаходив спосіб допомагати тим, хто цього потребує.

Ще в юності маріуполець мріяв облаштувати своє місце роботи прямо в будинку. Так часто робили голландці, які створювали в підвалах будинків майстерні, а на першому поверсі магазини. Маючи технічну освіту В'ячеслав не зміг працювати на заводі, адже вважає, що це не зовсім його покликання. Для нього важливо, щоб робота приносила справжнє задоволення. Його робочий день починається о 6 ранку і закінчується об 11 ночі. Завдяки невтомній праці маріупольця в нашому місті з'явився ще один незвичайний туристичний об'єкт.

Спочатку у підвалі була котельня. В'ячеслав ще дитиною бігав з друзями туди погрітися. Опалювався будинок на вугіллі. Усюди була темрява. Пізніше котельню закинули. Стояло це приміщення внизу. Воно було по пояс залито каналізацією.

В'ячеслав вирішив приватизувати підвальне приміщення і почав дуже старанно та ретельно все відновлювати. Він поставив собі за мету перетворити підвальне приміщення на справжній клуб, де можна прийти на екскурсію, знайти однодумців та просто провести корисно час. Облаштовувати і підвал, і двір В'ячеславу допомагали його друзі. Сьогодні маріуполець шкодує, що не зайнявся цією благородною справою з молодості. Згадує, що коли ще навчався в школі, сусід почав ремонт у квартирі і дав йому на збереження ковану решітку. Тоді Славік подумав, навіщо чоловікові потрібен цей мотлох. Але зараз його світогляд змінився кардинально. Після закінчення ремонту сусід вирішив, що решітка йому непотрібна і тепер

вона прикрашає камін в музеї В'ячеслава. 17 років він збирав десятки експонатів. Кожен зі своєю історією. А у музеї можна побачити і половецьку бабу, яку колекціонер обожнює, привіз її з селища Агробаза. Є тут і ваги, виготовлені понад 100 років тому, в 1908-му році, які В'ячеслав знайшов серед металевого брухту, і фортепіано, віком 150 років (колекціонеру подарувала знайома). Кінське ярмо він знайшов біля покинутого приватного будинку. Є тут і радіоприймачі, друкарські машинки, верстати різних років, німецькі каски часів Другої світової війни, німецький алюмінієвий чайник, радянський морський телефон, картини та ескізи видатних театральних художників Маріуполя і навіть фрагменти фундаменту від Харлампіївського собору. Місцезнаходження фрагменту В'ячеславу підказав його друг, видатний краєзнавець — Аркадій Дмитрович Проценко. Колекціонер замовив табличку і встановив унікальний фрагмент фундаменту біля свого музею. Перевозити допомагали

друзі. В'ячеслав сам змайстрував стійку для музейних експонатів, використавши для цього старі віконні рами. Щось чоловік знайшов на сміттєзвалищі, щось йому подарували. Зокрема, паркан біля будинку, який важить 500 кг, він знайшов на металобрухті, зміг його викупити за 1,5 тонни металу та завдяки роботі ковалів, зумів перетворити на новий. Біля паркана часто фотографуються молодята. Двері будинку прикрашає козирок з купецького будинку. За парканом можна побачити фонтан. Влітку В'ячеслав туди запускає жабенят. Багатьох маріупольців діяльність В'ячеслава Анатолійовича надихає. Голова ОСББ Мир-43 Віра Гутнікова підкреслила, що „він та людина, на яку повинні рівнятися всі, хто дійсно любить своє місто і прагне його розвивати та вдосконалювати". За відповідальне ставлення до історії рідного краю, збереження пам'яток старовини і надання можливості безкоштовно відвідувати музей В'ячеслав неодноразово отримував подяки і грамоти.

Ніякої фінансової підтримки В'ячеслав не має. Все робить за власні кошти. Однак дуже вдячний за сприяння Сергію Васильовичу Магері, який допоміг з чорноземом для упорядкування подвір'я. Він же нагородив маріупольця за найкраще упорядкування двору. З роками ентузіазм і бажання щось змінювати не зникають. Але є й такі сусіди, що пишуть скарги на В'ячеслава ... Складно зрозуміти їхні мотиви і дуже шкода, що такі випадки псують настрій нашому герою. Але, коли приїжджають комісії, щоб штрафувати чоловіка, їхні представники розуміють, що В'ячеслава Анатолійовича потрібно підтримувати, а не карати. У подвір'ї чоловік облаштував дуже затишний куточок. Насправді він любить кожен камінчик, який сам і встановив. Вважає, що граніт має особливу енергетику. Дуже шанує старовинний гранітний тротуар на вулиці Фонтанній. Такий же хоче облаштувати і у себе на подвір'ї. Є у чоловіка одна мрія – зробити

маріупольський сквер найкращим у світі: встановити там бронзовий фонтан, все озеленити, зробити гранітний тротуар. Але для цього чоловік повинен знайти скарб і дуже великий. Наголошує, що на себе нічого б не витрачав, все віддав би на облаштування улюбленого міста.

У маріупольця ще дуже багато планів. Незабаром запрацює колоритний фонтан, автором якого є художник Анатолій Манохін. Такий фонтан повинен був стояти біля універмагу, але плани залишилися на папері. Тому художник вирішив подарувати його колекціонеру. Фонтан прикрашають азовські бички. Восени фонтан біля будинку вже буде працювати.

Наразі чоловік розлучений, мешкає з мамою, якій вже 90 років і улюбленою собакою — Асею. Саме вона допомагає колекціонеру знаходити нові унікальні речі на сміттєзвалищах. Цікаво, що Асю, ще зовсім маленьку, чоловік купив на ринку у безхатченків за 10 грн. Вважає,

що розумнішої і красивішої собаки, просто не знайти. Доглядати за музеєм і подвір'ям - його улюблена справа. Сьогодні до незвичайного музею можна прийти на екскурсію і побачити всі експонати на власні очі. В'ячеслав наголошує, що

якщо кожен мешканець Маріуполя буде дбайливіше ставитися до міста, намагатися зберігати все навколо і займатися благоустроєм своїх будинків та вулиць, наше місто стане найкращим у світі.

Улюблена книга: твори Александра Дюма.
Улюблений фільм: фільми Леоніда Гайдая.
Улюблене місце: щонеділі обожнює разом з Асею гуляти на вулиці Фонтанній і спускатися вниз на залізничний вокзал.

Маріуполець Євген Сосновський: таке красиве життя, 19.01.2019,
Ольга Демидко, mrpl.city

Вже давно настав час писати не тільки про багате минуле Маріуполя, але й про його унікальних сучасників.

Дорогі читачі, саме з цього матеріалу розпочинається серія нарисів, присвячених маріупольцям, закоханих у своє місто. Ми будемо дізнаватися більше про тих, хто захоплює, надихає і завдяки своїй творчості, діяльності змінює Маріуполь в кращу сторону.

Зовсім не випадково все починається саме з Євгена Сосновського, адже він здатний показати Маріуполь з кращих сторін. Фотограф невтомно працює не тільки на користь рідного міста, але й продовжує змінювати думки багатьох українців про Маріуполь. Завдяки його майстерності маріупольські будинки, вулиці отримують нове життя. Євгена можна побачити майже на всіх міських заходах, його світлини викликають захоплення і бажання переглядати їх знову і знову. Думаю, буде цікаво нарешті познайомитися ближче з талановитим маріупольским фотохудожником.

З самого народження Євген живе у Маріуполі. Закінчив школу в 1982 році і вступив тоді ще у Ждановський металургійний інститут на зварю

вальний факультет, звідки після
другого курсу був покликаний до армії.
Але після армії знову повернувся до
інституту. Саме в інституті Євген
познайомився зі своєю майбутньою
дружиною. І після закінчення навчання
у них були не тільки два дипломи і
розподіл в один з маріупольських проект
них інститутів, а й чудовий піврічний
син. Разом з дружиною працював в
проектному інституті до 2015 року.
Сьогодні Євген працює приватним під
приємцем. Найголовнішим для нашого
героя є його сім'я, яка завжди під
тримає і зрозуміє. Рік тому він
разом з дружиною відзначив 30 років
спільного життя. Головне їхнє до
сягнення – це, звичайно ж, діти. Обидва
закінчили школу із золотими медалями.
Син зараз працює програмістом і вже
сам нещодавно став батьком. Дочка
закінчила Школу журналістики у
Львівському УКУ і працює в Києві.
Але і там вона не забуває про
Маріуполь і брала активну участь
в розробці бренду Маріуполя. Євген

відверто говорить, що йому подобається місто, в якому він живе. Навіть незважаючи на всі його проблеми. І перебуваючи в Києві, Львові чи навіть в Парижі або Амстердамі він нерідко ловив себе на думці, що тягне додому, до Маріуполя.

Фотографувати Євген почав з дитинства. Він упросив батьків, і вони подарували йому найпростішу камеру „Етюд". Так він і став „фотографом". Свої перші фотографії друкував так званим контактним способом – прикладав негатив до листа фотопаперу, накривав його склом, вмикав настільну лампу і відраховував секунди витримки. Але перші ж отримані знімки викликали у нього дикий захват. Він носився з ними по кімнатах і показував татові й мамі. Найбільшим досягненням для нього тоді було, якщо на фотографії можна було визначити, хто саме зображений на знімку. Пізніше у нього з'явилася інша камера – „Любитель", назва якої повністю відповідала її можливостям, а потім і легендарний „Зеніт". Він і сьогодні

лежить у нього на полиці.

Загалом до недавнього часу він знімав тільки „для внутрішнього споживання", для сім'ї. А взяти камеру в руки для інших цілей його спонукали події, які почали відбуватися в Маріуполі в грудні 2013 року, коли після розгону студентів на Майдані з півсотні маріупольців вийшли на наш місцевий Майдан. Тоді і були зняті перші кадри „новітньої історії" Маріуполя і він почав освоювати новий для себе жанр репортажу. Зима і весна 2014-го – проукраїнські мітинги. 13 липня того ж року – найбільший прапор України в українському Маріуполі. Щирі, неп ідробні емоції людей, сльози радості на їхніх очах, коли вони тримали в руках це величезне жовто-синє полотнище. Євген підкреслив, що багато центральних ЗМІ в той час показували Маріуполь однобоко, не помічаючи того, що в нашому місті багато людей, які не чекали „русского мира" і робили все можливе, щоб він сюди не прийшов. Саме таких людей він

і намагався показати на своїх знімках в надії хоч якось, хоч трохи змінити думку про Маріуполь і маріупольців. Потім був серпень 2014-го, коли наше місто опинилося під загрозою захоплення російськими окупантами, які вже зайняли Новоазовськ. Й все ті ж маріупольці вийшли живим ланцюгом на східну околицю міста, щоб ще раз, під гуркіт зовсім недалекої канонади, показати, що Маріуполь – це Україна...

Багато подій відбулося за ці п'ять років. Й багато з того, що відбувалося, вдалося зберегти на фото Євгена. Серед них, в основному, портрети, живі емоції людей, яким не байдуже все, що відбувається навколо. Й після перегляду чудового фільму Дмитра Мойсеєва „Такі красиві люди" з його дозволу наш герой використав назву цього фільму для своєї сторінки в Facebook. Так і з'явився своєрідний фотопроект #ТакіКрасивіЛюди, який триває у нього з 2014 року і який матиме продовження, адже в Маріуполі

дійсно багато по-справжньому красивих людей, причому мається на увазі не тільки їхня зовнішність. Це ті люди, які надихають Євгена і яких йому хотілося б показати всій Україні. І саме ці люди спонукають його брати в руки камеру і знімати їх протягом ось вже п'яти років.

Минулого року Євген Сосновський отримав приз „Золотий День" на XX Міжнародній фотовиставці газети „День" за знімок „Доця". Він дуже цінує цю нагороду і сподівається, що дівчинка на цьому знімку скоро обійме свого батька, який повернеться додому з війни.

Важливо, що родина фотографа - дружина і діти - розуміють, для чого це все робиться. Рік тому вони разом навіть подарували йому новий фотоапарат, оскільки старий не витримував великого навантаження.

Євген Сосновський - дуже різностороння і цікава людина. Відомо, що він займається і театральною діяльністю - грає у Народному театрі „Театроманія", у

який потрапив завдяки зйомці театральних постановок. Сам жартує з цього приводу: „дознімався". До речі, в юності він грав у Народному театрі ПК „Азовсталь" (нинішній ПК „Молодіжний"), яким тоді керував Леонід Олександрович Бессарабов.

Після зйомки однієї з вистав „Театроманії" Євген розговорився з режисером Наталією Гончаровою, і вона, дізнавшись про те, що він колись теж виходив на цю сцену, сказала фатальну для нього фразу: „А приходьте до нас..." Рішення він прийняв не одразу, але тоді готувався спектакль „Королівські ігри" за п'єсою Г. Горіна, а перед таким автором він не зміг встояти. Так наш герой опинився не на звичному місці під сценою, де зазвичай бігав з фотоапаратом, а безпосередньо на сцені в ролі кардинала Вулсі. Євгену і надалі хотілося б продовжувати цікаві, різнопланові ролі, будь-то невдаха Сем з „Викрадення Дженні" або той же кардинал Вулсі з „Королівських ігор".

Наостанок хотілося б розповісти про історію створення фотоальбому, присвяченого старовинному Маріуполю. Зокрема, фотохудожник наголошує, що є у Маріуполя своя неповторність, є своя особлива краса, яка нерідко захована від наших очей, а нерідко ми її просто не помічаємо і проходимо повз. Коли міська влада оголосила про свій намір підвищити туристичну привабливість Маріуполя, багато містян поставилися до цієї ідеї, м'яко кажучи, скептично. Мовляв, що цікавого може показати Маріуполь потенційним туристам – труби заводів, сірі багатоповерхівки. Євген не став дискутувати, просто взяв свій фотоапарат – і відправився на прогулянку вулицями старого Маріуполя. Так з'явилася перша серія з декількох знімків архітектурних та історичних пам'яток нашого міста. Коли з'являється вільний час, він знову вирушає на таке „фотополювання", і з часом ця серія знімків також вилилася в фотопроект,

який він по аналогії з попереднім назвав #ТакеКрасивеМісто.

Особисто мені було дуже цікаво дізнатися, чи є у Євгена якісь секрети в техніці, адже його знімки Маріуполя для мене, як і для багатьох маріупольців, дійсно відрізняються високим професіоналізмом. Але він відповів, що особливих секретів і якоїсь специфічної техніки немає. Просто для кожного знімку він шукає цікавий ракурс, обирає час для кращого освітлення і чекає відповідної погоди. Буває, що на одне і те ж місце повертається по кілька разів, поки не отримає бажаного результату.

На жаль, Євгену нерідко дорікали, що не можна називати красивими ті руїни, в які перетворилися багато пам'ятників архітектури нашого міста. Але для нього вони, як і раніше, зберігають свою красу. І він дуже сподівається, що хоч якісь з них вдасться зберегти і по можливості реставрувати, щоб повернути їм справжню красу. Це теж одна з цілей його проекту #ТакеКрасивеМісто — привернути увагу до історії та

архітектури нашого міста не тільки маріупольців, а й міської влади. Він вважає, що якщо хоча б когось його знімки змусили відірватись від смартфона і подивитися навколо, вийти і просто прогулятися старими вулицями Маріуполя, значить час не було витрачено даремно.

Улюблені книги Євгена Сосновського: „12 стільців" і „Золоте теля" І. Ільфа і Є. Петрова, „Майстер і Маргарита" і „Собаче серце" М. Булгакова, новели О'Генрі, п'єси Г. Горіна. Із сучасних українських письменників подобається Сергій Жадан. З „нехудожньої" літератури – Малколм Гладуелл і його „Переломний момент".

Улюблений фільм: „Той самий Мюнхгаузен" за однойменною п'єсою Григорія Горіна.

Курйозний випадок з життя: „Коли у мене з'явився мій перший фотоапарат і я відзняв першу плівку, ми з татом вирішили подивитися, що ж я там нназнімав. Відкрили кришку фотоапарата і, звісно, нічого на плівці не побачили. Це

потім вже я з узятих в бібліотеці книг дізнався, як з відзнятої плівки отримати фотографію. Почав сам змішувати реактиви, готувати проявники, закріплювачі тощо. Але, як кажуть, „перший блин дійсно виявився комом" "

Порада фотографам-початківцям:

„Знімати. Знімати якомога більше. Не боятися експериментувати і відходити від стандартів. Але для початку освоїти абетку фотографії, щоб розуміти технічну сторону процесу зйомки основи композиції. Зараз це зробити набагато простіше. Є інтернет. Є фотошкола. Ну а творча складова вже залежить від того, як фотограф сприймає навколишній світ і від внутрішнього світу самого фотографа. Цьому навчити вже складніше..."

А на завершення пропоную переглянути фото нашого талановитого і непересічного героя.

Гуд бай, 2016-й! Каким уходящий год был для Мариуполя?

mrpl.city 30.12.2016

Прожит еще один год, позади 365 дней, ведь 2016-й был высокосный. Осталось всего одни сутки, и этот год станет историей. По традиции в канун Нового года принято подводить итоги года уходящего, поэтому редакция сайта MRPL.CITY сделала краткий обзор знаковых событий, которые навсегда изменили облик Мариуполя и станут определяющими для нового 2017 года. ⚓

Уходящий 2016 год был удивительным. Потому что в этом году Мариуполь по настоящему удивлял. Из прифронтового, мрачного и темного, он превратился в город, живущий полноценной яркой жизнью. Удивительные перемены начались ранней весной и нарастали, словно снежный ком. О том, что в город возвращается мирная жизнь, ярко и красочно заявила Масленица. Наверное, впервые за два последних года с наступлением сумерек мариупольцы не расходились по домам, а продолжали радоваться и наслаждаться весельем.

⚓ Потом было еще много удивительных

событий, но апогеем стало то, как Мариуполь расцвел в канун новогодних праздников. Мариуполь никогда не был таким ярким и красочным - сверкающие гирлянды, горящий праздничной иллюминацией драмтеатр и Театральный сквер, ледовая арена, где до поздней ночи катаются сотни мариупольцев. А еще этот год удивил появлением муралов и открытием новых кафе, в которые порой невозможно попасть из-за наплыва посетителей.

Этот год стал вдохновляющим - 2016-й вдохнул новую жизнь в Мариуполь. Город как будто расправил сутулые плечи и вдохнул полной грудью. В городе обновился транспорт, появились приличные автобусы и трамваи, в которых приятно прокатиться. Отремонтированы дороги и тротуары, в парках и скверах установлены новые лавки и урны, на улицах чисто и убрано. Все эти перемены радуют и вдохновляют. Этим вдохновением заразились местные жители и создали сотни прекрасных уютных уголков во дворах многоэтажек.

Уходящий год стал для Мариуполя

отрезвляющим. Наверное, впервые в городе так системно и серьезно подошли к борьбе с наливайками и незаконными торговыми палатками, уродующими внешний вид улиц и площадей. Убирались киоски с алкоголем и сигаретами, расположенные вблизи школ. В будущем торговые объекты приведут к единому стилю и узаконят их размещение. А еще порадовало, что на массовых гуляниях, когда собирались десятки тысяч горожан, практически не было пьяных, народ начал трезветь, а это значит, что у нас есть будущее.

В 2016 году Мариуполь был фестивальным

Столько фестивалей, концертов и премьерных спектаклей в Мариуполе не было уже очень давно. Самым ярким событием гастрольной жизни, безусловно, стал концерт Святослава Вакарчука. А еще был Жадан, Ада Роговцева, ТИК. Незабываемые эмоции остались у тысячи горожан от яркого фестиваля красок Холли на День молодежи в поселке Песчаный. Массовые гуляния на День металлургов объединили десятки

тысяч мариупольцев. Яркие и многотысячные День флага и День Независимости Украины украсил Парад вышиванок — фото Мариуполя в эти дни разлетелись по всему миру и весь мир узнал, что Мариуполь — это Украина.

Город в 2016 году стал безопасным. С сожалением приходится констатировать, что в уходящем году война не закончилась, мы все также слышим канонаду, продолжают гибнуть украинские военные и тысячи жителей Донбасса не могут вернуться в родные города и села. Но в Мариуполе созданы безопасные условия жизни, усилиями тысяч военных, полицейских и других силовых структур город живет мирной жизнью. В декабре в Мариуполе презентовали систему видеоконтроля за ситуацией в городе. Такие системы работают всего в четырех городах мира — в Лондоне, Дубае, Сингапуре и в Мариуполе! Все это позволяет полумиллионному городу быть сильным, полноценно жить и развиваться.

Перечислять яркие события уходящего года можно до бесконечности, потому что Мариуполь прожил его ярко и насыщенно.

Наверное, главным является то, что Этот год стал для Мариуполя и его жителей переломным — мы сломали стереотипы, но не сломались сами, мы выстояли, стали сильнее и мудрее, мы научились ценить свой город и свою Украину!

Редакция сайта MRPL.CITY искренне поздравляет Мариуполь и горожан с наступающим Новым Годом! Пусть в 2017-м сбываются все мечты, будет мирным небо и процветает Украина!

В театре Мариуполя открылась отремонтированная главная сцена

Ярослав Герасименко 25.02.2018 mrpl.city

После реконструкции в Донецком академическом областном драматическом театре заработала большая сцена, сообщили MRPL.CITY в пресс-службе городского совета.

На обновленной сцене состоялся допремьерный показ спектакля „Енеїда" по произведению Ивана Котляревского. Поздравить коллектив театра с открытием отремонтированной сцены пришли

председатель Донецкой облгосадминистрации Павел Жебривский, городской голова Вадим Бойченко, священнослужители и депутаты. Гости по театральной традиции вбили пятак в обновленную сцену.

Павел Жебривский пожелал театру дальнейшего развития. Вадим Бойченко отметил, что в Мариуполь приезжают артисты, художники и музыканты из разных регионов Украины и мира, поэтому в городе важно развивать культурную сферу.

Напомним, реконструировать большую сцену драматического театра начали еще осенью прошлого года. На работы из областного бюджета было выделено более 2 млн гривен. В этом году в театре планируют отремонтировать также малую сцену и фасад здания.

Театральному искусству Мариуполя 140 лет: о творчестве и достижениях актеров драмтеатра

Яна Іванова, 26.03.2018, mrpl.city

В Мариуполе к Международному дню

театра, который отмечается завтра, издали юбилейный буклет с фотографиями коллектива и его сегодняшнем творчестве. Также в этом году Донецкий академический областной драматический театр отметит 140-летие со дня основания театрального искусства в приморском городе, передает MRPL.CITY.

Как отметил генеральный директор театра Владимир Кожевников, сегодня в коллективе из 208 человек трудится 77 творческих работников, включая 49 актеров.

„У нас в коллективе два заслуженных артиста Украины – Александр Арутюнян и Анатолий Шевченко и одна народная артистка Украины, лауреат премии им. Марии Заньковецкой Светлана Отченашенко (Харабет). Стабильно мы ставим восемь премьер в год, иногда бывает до 12, в зависимости от заказов, памятных дат, событий. Даже несмотря на этот очень короткий сезон из-за ремонта главной сцены, премьеры все равно готовились и пошли одна

за одной после ее открытия. Да, сейчас идут споры: чему отмечать 140 лет – нашему театру или со дня основания театрального искусства в Мариуполе. В любом случае мы поздравим наших актеров с праздником", – сказал он.

Генеральный директор добавил, что труд актеров также отметит областная администрация и департамент культуры Мариуполя. И согласно трудовому договору, в Международный день театра вечерних спектаклей не бывает. Изданные ограниченным тиражом буклеты по случаю практически двух праздников будут вручены актерам и почетным гостям города.

Выделять самые интересные проекты из реализованных за год Владимир Кожевников не стал, но подчеркнул, что все спектакли драмтеатра Мариуполя лучшие в мире, так же как и для любой матери все дети любимы одинаково.

„Сегодня мы не можем замыкаться в рамках драматического театра. Мы выполняем роль и ТЮЗа, и театра

музыкального спектакля, поэтому наши актеры должны сочетать много умений - петь, танцевать, двигаться и обладать всеми качествами драматического артиста, обязательно знать государственный язык. С новым репертуаром у нас появляются новые возможности, а для нас это непаханое поле. Мы осваиваем площадки Донецкой области, и зритель нас ждет, так как мы единственный театр в регионе. Люди соскучились по театральному искусству, и наши постановки там проживают вторую жизнь. Это вдохновляет актеров, дает подвижки в самом репертуаре, и работаем мы очень плотно", - подчеркнул Владимир Кожевников.

В настоящее время драмтеатр сотрудничает с разными вузами страны - Харьковским университетом им. Котляревского, Днепровским театральным колледжем и Киевским национальным университетом им. Карпенко-Карого.

„Так у нас появилось молодое дарование - режиссер Евдокия Тихонова, а выпускники столичного вуза Станислав Боклан,

Дмитрий Суржиков и другие, проработав у нас достаточное время, стали потом звездами. Поэтому школа нашего Донецкого академического театра - это бесценный сценический опыт,"- сказал Владимир Кожевников.

Постановки драматического театра не редко участвуют в фестивалях - спектакль „Жах" на днях прошел отборочный тур „AndriyivskyFest" Киева и получил хорошие отзывы в прессе. Также в середине апреля ожидается приезд столичных критиков в Мариуполь для оценки творчества актеров и рекомендаций.

Напомним, что здание драматического театра в Мариуполе было открыто в 1960 году после поданного местными жителями прошения в Донецк. Первая театральная труппа в городе появилась в 1878 году усилиями выдающегося деятеля Василия Шаповалова.

В Мариуполе открылся бесплатный ледовый каток, mrpl.city, 27.12.2016

Бесплатный 800-метровый ледовый каток открылся на площади Свободы в Мариуполе,

передает MRPL.CITY.

Задолго до открытия у катка десятки мариупольцев выстроились в очередь, чтобы покататься на коньках.

Подарок городу накануне 120-летия комбината им. Ильича сделали металлурги. По словам генерального директора ММКИ Юрия Зинченко, на Новый год и Рождество каток будет работать круглосуточно.

„Нам хотелось из металлургов переквалифицироваться в волшебников и сделать подарок мариупольцам и гостям города. Мы надеемся, что эта локация, которую мы создали вместе с городской властью и мэром, станет любимым местом жителей - здесь есть домики, где можно попить чай, а взрослым - глинтвейн. В Мариуполе такого никогда не было - теперь мы не хуже Киева, и мы можем этим гордиться",- сказал Юрий Зинченко.

Отвечая на вопросы мариупольцев о работе ледового катка, мэр Вадим Бойченко заверил, что площадка для отдыха будет работать три месяца.

„На лето каток уберут, спрячут под замок, чтобы никто не украл, а в следующем году его поставим, зальем и он будет работать," – уточнил мэр.

По его словам, открытие катка знаменует важность настроения горожан для городской власти.

„Сегодня, наверное, сбылась мечта многих детей – в Мариуполе появился каток. Нам очень хотелось, чтобы весь тот негатив в душе и сердце, которые были у жителей, сменился на положительные эмоции и радость. Изменившийся настрой людей – самое важное достижение этого года," – отметил Вадим Бойченко.

Открытие ледового катка сопровождалось яркой иллюминацией и бодрой музыкой. Горожан веселили аниматоры в костюмах мультяшных героев и Дедов Морозов.

Напомним, что коньки на катке будут выдаваться бесплатно.